

ΛΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ
ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΡΑΙΝΤΖΕΡ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Σενιορίτσα!, μουρμουρίζει ο μικρός κάουμπόυ δλοκάρκινος.

—Δέν ήθελα νά σέ φάω!, τού ξαναλέει εκείνη γελώντας. "Ήθελα μόνο νά σ' ευχαριστήσω, πού κιθύνεφες γιά μένα. Καί νομίζω πώς είναι πιό καλά, νά μέ λές κι' εσύ, Λολίτα.

—'Αλλά ό Τίμ Ντόναχιου τραβαίει ξαφνικά τά χαλιάρια τού ύπεροχου άλόγου τού καί τήν κυττάζει παράξενα.

—Λολίτα!, λέει σάν νά μιλάη μοναχός τού. Είπατε Λολίτα Περές;

—Ναί. Καί είπα νά μιλάμε στόν ένικό, σάν φίλοι!

Μά ό ξανθομάλλης δέν προσέχει πιά τά λόγια τής.

—Είσεξ ή κόρη τού ταγματάρχη Ρικάρντο Περές; ρωτάει διαστικά. Τού Διοικητού τής Χωροφυλακής τού Σαντιάγκο;

—Ναί, άποκρίνεται ή κοπέλλα. Αυτό όμως δέν σημαίνει πώς δέν μπορούμε νά είμαστε καλοί φίλοι... Σέ παρακαλώ, νά μου μιλάς στόν ένικό.

—'Ο Τίμ τήν κυττάζει τώρα μέ παράξενο τρόπο. Είναι πολύ σοβαρός κι' άνήσυχος.

—Λοιπόν, Λολίτα, τή ρωτάει άξαφνα, μπορείς νά μου πής, τί πηγαίνεις νά κάνης στό Σαντιάγκο;

—Νά δώ τόν πατέρα μου!, άποκρίνεται ή νέα άπερνημένη.

—Ναί... αλλά εκείνος δέν τό ξέρει πώς πηγαίνεις εκεί πέρα, έτσι;

—'Οχι! Πώς τό γνωρίζεις;

—Εγώ; Δέν γνωρίζω τίποτα!, άποκρίνεται ό μικρός κάουμπόυ, παίρνοντας άδιάφορο ύφος. Είναι φυσικό όμως, πώς ό πατέρας σου δέν θά σ' άφνε ποτέ νά περάσης δλόκληρη αύτή τήν έρημο, μέ συτροφία μοναχη έναν γέρο-άμαξά...

Τό δυσρεπό πρόσωπο τής κοπέλλας συννεφιάζει. Μιά βαθειά ρυτίδα αϊλακύνει τό μέτωπό τής.

—'Ούτε κι' έγώ θά έρχόμουν χωρίς τήν άδεία τού, λέει μετά. Έχει όμως πάνω άπό τρεις μήνες ν' άπάντηση στή γράμματά μου. Έστειλα κι' άλλα γράμματα σέ γνωστούς μου στό Σαντιάγκο, νά ρωτήσω γι' αύτόν καί ούτε κι' εκείνοι μου άπάντησαν! Άποφάσισα λοιπόν, νά έρθω νά μάθω τί τού συμβαίνει. Καί φοβάμαι πολύ...

—'Ο Τίμ χαμογελάει γιά νά τής δώση θάρρος.

—'Όπως είδες, τής λέει, όλη ή έρημος είναι γεμάτη ληστές, πού δέν άφήνουν νά περάση κανείς ζωντόνος. Λοιπόν τήν ίδια τύχη θά έχουν, φαίνεται, καί οι ταχυδρόμοι... Τί μπορεί νά συμβαίνει στόν μπουπά σου;

—'Ισως νά είναι αυτό, μουρμουρίζει ή Λολίτα. Σ' ευχαριστώ, Τίμ, πού θέλεις νά μέ ήσυχάσης.

Καί τού χαμογελάει τόσο γλυκά, πού ό μικρός ραϊντζεο νοιώθει καί πάλι τά μάγουλά τού νά κοκκινίζουν καί γυρίζει τό πρόσωπό τού άλλού.

ΗΚΙΝΗΣΗ του αύτή είναι σωτήρια, γιατί εκεί πού στρέφει τό βλέμμα τού, βλέπει καμιά δεκαριά καθάλληδες, πού καλπάζουν δλοταχώς πρós τό μέρος τούς. Είναι ακόμα άρκετά μακριά καί μόλις διακρίνονται. "Αν τούς έχη δη μέ τήν πρώτη, είναι άπό τό μεγάλο σύννεφο τής άμμου πού σηκώνουν στόν άέρα.

—Λολίτα!, φωνάζει. Χτύπά τ. Άλογα νά τρέξουν! Έχουμε κι' άλλη έπίσκεψη!

Η κοπέλλα ρίχνει τή ματιά-τής στό μέρος πού κυττάζει κι' αύτός καί χλωμιάζει. "Νότισσο δέν τά χάνει. Μαστιγώνει τ' άλογα καί τά χουγιάζει μέ μιá διαπεραστική φωνή, τόσο άπότομα, πού εκείνα τινάζονται μπροστά ξαφνιασμένα κι' ό Τίμ-Τίμ... πέφτει άνάσκελα έπάνω στό καθίσμα τού!

—'Ο Τίμ μπορεί νά τρέξη πολύ γρηγορώτερα μέ τό άλόγο τού, αλλά δέν φεύγει άπό τό πλάι τής άμαξας.

Δέν φοβάται εκείνους τούς φονιάδες, όσο κι' άν είναι πολλοί. Φοβάται όμως γιά τήν τύχη τής Λολίτας καί τού Ινδιάνκου. Πάντα μιá σφαίρα άπό τίς τόσες πού θά ρίξουν, μπορεί νά βρη τόν στόχο τής. Τά δλογάλανα μάτια τού όμως, άστράφτουν ξαφνικά, καθώς κυττάζει πέρα μπροστά τούς καί λίγο πρós τά δεξιά. "Ενα πελώριο σύννεφο σκόνης δρσίσκεται ύψωμένο στόν άέρα, σ' έκείνο τό μέρος, πού στροβιλίζεται καί μεγαλώνει άκόμα περισσότερο, μέ καταπληκτική γρηγοράδα.

—'Ερχεται άμμοθύελλα!, φωνάζει πάλι μ' όλη του δύναμη. "Άς πάμε καταπάνω τής! "Αν προ λάβουμε νά χωθούμε μέσα, θά μάς γάσουν!

Καί ρίχνεται πρós έμπρός καί δεξιά, γιά νά καταλάβη καλύτερα ή Λολίτα, πού πρέπει νά στρίψη. Η άμαξά τον άκόλουθει, δάζοντας τ' άλλα νά πάρουν τή μικρή στροφή.

—'Οι ληστές ώστόσο κερδίζουν άπόσταση. 'Ο άπένου τώρα καμιά διακοσάρια μέτρα. Τά πιστόλια τούς είναι ακόμα άκίνδυνα κι' ό Τίμ πιστεύει πώς, πούν γίνουσι επικίνδυνα, θάχουν προφάσι νά χωθούν μέσα στό σύννεφο τής άμμου.

Η Λολίτα δλοένα υασιγώνει τ' άλογα μέ δύναμη καί ούρλιαζει σάν κανονικός άμαξάς. 'Ο μικρός κάουμπόυ δέν παραλείπει κάθε τόσο νά στρέψη καί νά τής ρίχνη γρήγορες ματιές, γεμάτες θαυμασμό.

Τήν ώρα πού φτάνουν στήν άκρη τής άμμοθύελλας οι διώκτες τούς έχουν πλησιάσει σχεδόν στα έκατό μέτρα. Οι πρώτες σφαίρες άρχίζουν κίελας νά σφυρίζουν έπάνω άπό τά κεφάλια τούς. Είναι εαν-σο πώς καί οι ληστές φοβούνται πώς δό τούς γάσουν καί γι' αυτό διάζονται νά πυροδοήσουν άπό τώσα. Σέ τέτοια άπόσταση όμως, δέν είναι καθόλου πιθανό νά δρουν τόν στόχο. Κι' έτσι οι ευγάδες δρσίονται γιά τά καλά μέσα στό άμμοθύελο πού έχει ξεσηπάσει ένας τρομερός άνεμος.

—'Ο Τίμ γυρίζει σμέσως κοντά στήν άμαξα καί πηδαίει πλάι στήν κοπέλλα, γιάτί φοβάται μήπως τούς γαστ κι' αύτός, μέσα σέ τέτοιον χαλασμό. Δείνει διαστικά τά χαλιάρια τού άλόγου σ' ένα γότσο.

Η Λολίτα άπλώνει τά γέρια γιά νά τού δώση τά ήλια τής άμαξας. 'Ο Τίμ χαμογελάει.

—Κρότσε τα!, φωνάζει γιά ν' άκουστή πάνω άπό τό φοβερό σού-γυμ πού άνέμου. Τά καταβρέχει καλύτερα άπό μένα!

Καί βιάζεται τό μονήλι άπό τόν λαιμό τού, τής τυλίγει τό στόμα καί τή μύτη, γιά νά υην πιγύ από τήν άμμο πού τούς χτυπάει μέ ύψισα.

—Τίμ-Τίμ!, φωνάζει ταυτόχρονα. Χώσου μέσα στήν άμαξα.

—'Ο Ινδιάνκος δέν θέλει δεύτερη κουβέντα γιά νά ύπακούση. Σ' ένα δευτερόλεπτο τρυπώνει στό κλειστό, πίσω μέρος καί είναι ό πιό άσφαλισμένος άπ' όλους.

Η άμαξά ρίχνει μιá πεταχτή ματιά γεμάτη συγκίνηση κι' άγάπη στό παλληκάρι πού στέκεται δίπλα τής. Εκείνος φέρνει τό καπέλλο τού έμ-

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΜΕΤΗΜΑΣΚΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ή ψυχή τής Έλληνίδας!

ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ θησαυρό από τα πολύτιμα πετράδια των δυο προϊστορικών ανθρώπων, η μαύρη βασίλισσα Βούρχα - Λάγκα είχε κρύψει - όπως ξέρουμε - στον «Κόκκινο Πύργο» του Λεπρού. Το φοβερό μικρόβιο τής λέπρας που κυκλοφορούσε μέσα στον πύργο, θα προστάτευε το θησαυρό από κάθε ληστή που θάβαζε στο νου του να τον αρπάξει.

Μά τώρα ο Λεπρός δεν ζή πιά. Και τα μικρόβια τής αρρώστειας του χάθηκαν πια μαζί μ' εκείνον...

Έτσι ο Ταρζάν κι' ο Ζαντόβ, με τη βοήθεια τής Ζάμπας, του Κακαράκ και τής Τσίχλ, καταφέρνουν να μπουν μεσάνυχτα μέσα στον πύργο. Να πάρουν το θησαυρό. Να τον μεταφέρουν σε μία κρυφή σπηλιά άγνωστη σε όλους. Που μονάχ' αυτοί την ανακάλυψαν και την ξέρουν.

Όμως γρήγορα η σατανική και καταχθόνια Βούρχα Λάγκα μαθαίνει την άρπαγή του θησαυρού της από κάποιον ιθαγενή που έπυχε να περνάει κοντά από τον

Κόκκινο Πύργο όταν γινόταν η μεταφορά του.

Έτσι, με κάποιο πραγματικά έξυπνο τέχνασμα της, καταφέρνει να αιχμαλωτίσει τη Ζάμπα. Και με φρικτά μαρτύρια και βασανιστήρια προσπαθεί να την αναγκάσει να μαρτυρήσει το μέρος που ο Ταρζάν και ο Ζαντόβ έχουν κρύψει τα πολύτιμα πετράδια του άτιμπτου θησαυρού.

Όμως η Ζάμπα είναι Έλληνίδα! Και η ψυχή μιας Έλληνίδας δεν δαμάζεται, όχι μόνο με μαρτύρια και βασανιστήρια, μα ούτε και μ' αυτόν τον θάνατο άκόμα!

— Όχι!, φωνάζει στη μαύρη βασίλισσα, ούρλιάζοντας από τους πόνους. Ξέρω που έχουν κρύψει το θησαυρό. Μα δεν θα σου το πω ποτέ! Σκότωσέ με να ησυχάσω!...

Μά η Βούρχα Λάγκα με την κακούργα ψυχή, ούτε προσάξει τους μαύρους της να τη σκοτώσουν, ούτε και να σταματήσουν τα φρικτά μαρτύρια. Μονάχα κάθε φορά που από τους πόνους σωριάζεται κάτω άναίσθητη, τότε μονάχα παύουν, για λίγο, τα βασανιστήρια. Την καταβρέχουν με κρύο νερό να ξαναβρή τις αισθήσεις της και ξαναρχίζουν!

Όμως η αδάμαστη Έλληνίδα, κι' όταν πάλι συνέχεται, συνεχίζει από τον κορμό του δέντρου που βρίσκεται δεμένη, την επίμονη άρνησή της:

— Όχι, όχι, όχι!!! Ποτέ δεν θα μιλήσω. Όσα βασανιστήρια, όσα μαρτύρια κι' αν μου κάνετε!

Μά νά: Ξαφνικά ή μαύρη βασίλισσα γνέφει στους δημίους της νά σταματήσουν:

— Τίποτα δέν θά καταφέρουμ' έτσι!, τούς κάνει.

Καί από μιὰ μεγάλη φωτιά πού καίει λίγο πιό πέρα. σκύβει κι' άρπάζει ένα κλαδί πυρωμένο στην άκρη του.

"Υστερα πλησιάζει άργά προς τή Ζάμπα, μουγγρίζοντας:

— Θά σοῦ κάψω τά μάτια, τιποτένια. Για νά μη μπορέσης νά ζαναδής τόν Ζαντόβ (*)!

Τέλος, φθάνοντας κοντά της κάνει νά φέρη τό πυρωμένο κλαδί στό δεξί της μάτι.

Οί στιγμές είναι άφάνταστα τραγικές. 'Αφοῦ κι' αὐτοί οί καννίβαλοι έχουν άπομείνει άκίνητοι, συγκρατώντας και τήν άναπνοή τους...

Είναι τόσο μεγάλα, λαμπερά και όμορφα τά μάτια τής άμοιρης Έλληνίδα που και ή πιό κακούργα ψυχή δέν θάντεχε νά τά κάψη: Νά τά θυβίση στό παντοτεινό σκοτάδι!...

Μά νά: Τή στιγμή πού ή μαύρη βασίλισσα είναι έτοιμη νά πραγματοποιήση τό φρικτό κι' άπαίσιο αυτό έγκλημα, μιὰ γνώριμη βαρεία αλλά κι' έπιβλητική φωνή τήν κάνει νά σταματήσει:

— Μήηηηηη!...

'Η Βούρκα Λάγκα γυρίζει. Τά μεγάλα μαύρα μάτια της γεμίζουν ευχάριστη έκπληξη άντικρύζοντας τόν ύπέροχο Ζαντόβ.

"Όμως γρήγορα καταφέρνει νά κρύψη τά πραγματικά της αισθήματα γι' αυτόν. Καί ζαναδίνοντας τή σκληρή έκφραση στό πρόσωπό της, τόν ρωτάει:

— Τι ζητᾶς εῶς ἐδῶ;

— Μιά χάρι, τής άποκρίνεται. Μιά χάρι πού θά τήν πληρωθής καλά.

— Λέγε.

— Ν' άφήσης ελευθέρη τήν κοπέλλα...

— Καί τί θά πάρω γιά πληρωμή μου;

— Έμένα!

— Σάν φίλο, ή σάν έχθρό;

— Σάν φίλο! Καί σάν παντοτεινό σύντροφο τής ζωής σου!

Τό σκληρό κι' άγριο πρόσωπο τής μαύρης βασίλισσας γίνεται με μιᾶς τό πορτραίτο τής ευτυχίας!

Πετάει άμέσως πέρα τό πυρωμένο κλαδί πού έσφιγγε στην παλάμη της. Καί προστάζει τούς δημίους, δείχνοντάς τους, με τό σαγόνι της, τή Ζάμπα:

— Λύστε τη. 'Αφήστε τη νά φύγη...

'Η τραγική τύχη του σωτήρα!

ΟΜΩΣ ή πανέμορφη Έλληνίδα άγριεύει.

— "Οχι! "Οχι, Ζαντόβ! Δέν θέλω νά θυσιαστής γιά μένα! Ξεφωνίζει σάν τρελή. 'Ενώ με τά λυτά πόδια της κλωτσάει τούς μαύρους πού προσπαθούν νά τή λύσουν άπό τόν κορμό του δέντρου!

Καί συνεχίζει:

— Καλύτερα νά καοῦν τά μάτια μου! Για νά μη σέ δῶ στό πλευρό αὐτῆς τῆς μαύρης κακούργας!...

'Ο Ζαντόβ άκούει με άπάθεια τά λόγια της. Είναι φανερό πώς ή άπόφασί του νά τή σῶση είναι άμετάκλητη. Τίποτα δέν θά μπορέση νά τόν κάνει νά τήν αλλάξει!

'Η Βούρκα Λάγκα πλησιάζει κοντά της. Τῆς ψιθυρίζει σιγά και εϊρωνικά στό αὐτί:

— Γιατί δέν θέλεις νά φύγης; Ζηλεύεις μικρούλα μου;

Σέ λίγο οί δήμιοι έχουν καταφέρει νά τή λύσουν...

'Η Ζάμπα πέφτει στην άγκαλιά του κρυφαγαπημένου της άνδρα:

— Γιατί τó κάνεις αυτό, Ζαντόβ; 'Αξίζει ή ζωή μου μιὰ τέτοια θυσία;! Μοῦρκεται τρέλλα και μονάχα νά σκεφτῶ πώς θά γίνης σύντροφος μιᾶς τέτοιας μέγαιρας! 'Αφισε νά με τυφλώσουν, νά με σκοτώσουν, νά...

'Ο "Έλληνας" δέν τήν άφήνει νά προχωρήση:

— Φύγε!, τῆς λέει προστακτικά. Δέν θά μου κανονίσης εῶς τί θά κάνω τόν εαυτό μου!

Καί προσθέτει, κάνοντας τήν όμορφη κοπέλλα ν' άπομείνη άναυδη:

— Δέν παντρεύομαι τή βασίλισσα γιά νά σώσω εῶσένα. Τήν παντρεύομαι γιατί τήν αγαπῶ!

Καί καταλήγει δυνατά και άγρια:

— Φύγε λοιπόν! Χάσου άπό τά μάτια μου!...

'Η Ζάμπα του ρίχνει μιὰ τελευταία ματιά αγάπης με τά θολά δακρυσμένα μάτια της. Καί ξεκινάει. Προχωρεί άργά σάν ύπνωτισμένη. Χάνεται πίσω άπό τήν πυκνή βλάστηση τῆς περιοχῆς.

'Η Βούρκα Λάγκα — κολυμπώντας σε πελάγη ευδαιμονίας — καλεϊ τόν Ζαντόβ στό παλάτι της:

— 'Ελα μέσα νά ξεκουραστής, αγαπημένο μου... 'Ελα νά κουβεντιάσουμε μόνοι. 'Εχουμε τόσα πολλά νά ποῦμε γιά τή

(*). Τό μεγάλο όνειρο τῆς Βούρκα Λάγκα ήταν νά κάνει σύντροφο τῆς ζωῆς της και άρχηγό τῆς φυλῆς τόν Ζαντόβ. "Όμως τώρα έχει άπογοητευτῆ. Ξερεϊ πώς ή καρδιά του ύπέροχου αὐτοῦ παλληκαριοῦ είναι χαρισμαμένη γιά πάντα στην όμορφη συμπατριώτισσά του. Καί ή φαρμακερῆ ζήλεια άπό καιρό δαγκώνει τή μαύρη της ψυχή!

ζωή μας. Για τὸ μέλλον μας...

Μὰ τί παράξενο!... Ἄντι ὁ Ζαντόβ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ στὸ πλοῦσιο παλάτι πού ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα πρόκειται νὰ ζήσει, τὴν κυττάζει ἀγρία. Προκλητικά:

— Ἡ ψυχὴ μου πλημμυρίζει ἀπὸ ἀπῖδα καὶ μόνο πού σὲ βλέπω, κακούργα! τῆς λέει. Οὔτε νεκρὸς δὲν θὰ δεχόμουν νὰ θραπῶ μ' ἐσένα στὸν ἴδιο τάφο!...

— Πῶς;! κάνει χαμένα ἡ Βούρχα Λάγκα σὰ νὰ μὴ πιστεῦθῃ σ' αὐτιά της πού τὸν ἀκούει.

— Ναί, τῆς λέει. "Ὅ,τι σοῦ εἶπα, τὸ εἶπα γιὰ νὰ σώσω τὴν ὑπέροχη αὐτὴ κοπέλλα. Τώρα πού τὴν ἔσωσα γιὰ τίποτα δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Πέσο' στὰ μαῦρα σκυλιά σου νὰ μὲ σφάζουν. Νὰ μὲ κόψουν κομματάκια — κομματάκια μὲ τὶς χατζάρες τους. Θὰ πεθάνω ἥσυχος κι' εὐτυχισμένος. Γιατί «ἐκανα κι' ἐγὼ μιὰ καλὴ πράξι στὴ ζωὴ μου».

Ἄγρια, σὰν λαθωμένη τίγρη, ἡ μαύρη βασίλισσα χύνεται τώρα νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια μὲ τὰ νύχια της. Νὰ τὸν σπαράξῃ μὲ τὰ δόντια.

Ὅμως μιὰ ἀφάνταστα δυνατὴ σπρωξιά τοῦ Ζαντόβ τὴν κάνει νὰ θροντοχτυπήσῃ κάτω ἀνάσκελα!

Μὰ πετιέται ἀμέσως ὀρθή. Καὶ οὐρλιάζοντας μὲ λύσσα καὶ μανία, προστάζει τοὺς ἀραπάδες της:

— Ἀπάνω του, σκυλιά! Κομματιάστε τον!

Κι' ἀμέσως, μιὰ ἀφάνταστα τραγικὴ σκηνὴ διαδραματίζεται.

Τρεῖς ἀπὸ τοὺς δῆμιους πού — πρὶν λίγο βασάνιζαν τὴ Ζάμπα — τραβᾶνε τώρα τὶς μεγάλες καλοακονισμένες χατζάρες τους. Χύνονται μανιασμένοι στὸ περήφανο μελαχρινὸ παλληκάρι. Καὶ πρὶν προλάβῃ ν' ἀντιδράσῃ, τὶς ἀνεβοκατεβάζουν πάνω του.

Λίγες στιγμὲς μετὰ: τὸ γεροδεμένο κορμί τοῦ Ζαντόβ βρίσκεται κάτω σ' ἓναν ἄμορφο σωρὸ ἀπὸ ματωμένες σάρκες!

Ὅμως ἡ ψυχὴ του πού θὰ πετᾷ τώρα στὸν οὐρανό, θὰ νοιώθῃ μεγάλη ἱκανοποίησι. Γιατί, ὅπως εἶπε, ἔκανε κι' αὐτὸς μιὰ καλὴ πράξι στὴ ζωὴ του.

Μὰ μονάχα μιὰ;! ἡμεῖς ξέρουμε πῶς ὁ Ζαντόβ ἔχει κάνει ἀμέτρητες καλὲς πράξεις στὴ σύντομη τούτη ζωὴ του. Γιατί ἄραγε νὰ τὸ εἶπε αὐτό;!

Ἡ κακούργα βασίλισσα κυττάζει γιὰ λίγο μὲ ψυχικὴ ἠδονὴ τὸ κρεουργημένο πτώμα τοῦ ἀνθρώπου πού τόσο τὴν εἶχε προσβάλλει.

— Καλύτερα ἔτσι!, μουγγρίζει μὲ σφιγμένα δόντια. Ἄς ἔρθῃ τώρα ἡ λευκὴ ἄμορφοειδὴ νὰ καμαρώσῃ τὸν ἀγαπημένο της!...

Μοιραία παρεξήγησις!

ΕΞΩ φρενῶν ἡ Ζάμπα γιὰ τὴ στάσι τοῦ Ζαντόβ — πού ἀγνοεῖ τὸν τραγικὸ θάνατο πού βρῆκε — φθάνει κάποτε στὴ σπηλιὰ τοῦ ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Φαντασθεῖτε ὁμως τὴν κατάπληξι τῆς ὅταν μέσα σ' αὐτὴν ἀντικρύζει ὄχι μονάχα τὸν Ταρζάν, μὰ

καὶ τὸν... Ζαντόβ.

Οἱ δύο ἄνδρες ἔχουν πιαστῆ στὰ χέρια. Ὁ ἓνας ζητάει νὰ σπαράξῃ τὸν ἄλλον μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του:

— Ἄτιμε!

— Τιποτένιε!

— Δειλέ!

— Ἄνανδρε!

Ἡ ὁμορφὴ Ἑλληνίδα τὰ κάνει γιὰ λίγες στιγμὲς. Στέκει ἀκίνητη κυττάζοντας τοὺς δύο ἄνδρες πού ἀλληλοσπαράζονται σὰν θανάσιμοι ἐχθροί.

Γρήγορα ὁμως ἡ Ζάμπα συνέρχεται. Καὶ μ' ἓνα πήδημα θρίσκει ἀνάμεσά τους. Τοὺς χωρίζει.

Ἦστερα ρωτᾷ τὸν Ζαντόβ εἰρωνικά:

— Μπά; Πῶς βρέθηκες ἐδῶ τόσο γρήγορα; Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὴ μαύρη βασίλισσα σὲ ἄφησα ἐκεῖ!... Τόσο λίγο κράτησε ἡ ἀγάπη σας;

Ὁ «Ἑλληνας» τὴν ἀκούει κατάπληκτος:

— Πῶς; κάνει χαμένα. Βρισκόσουν λοιπὸν στὴ Βούρχα - Λάγκα;

— Μὲ εἶχε πιάσει αἰχμάλωτη!... Μὰ γιὰ τί ρωτᾷς; Ἄφου μὲ εἶδες ἐκεῖ. Ἄφου μιλῆσαμε....

— Κι' ὅταν εὐὸ ἔφυγες, ἐγὼ ἔμεινα κον-

Ἡ μαύρη βασίλισσα προστάζει νὰ κάνουν φρικτὰ μαρτύρια στὴ δυστυχισμένη Ἑλληνίδα. Ὅμως ἡ ψυχὴ της μένει ἀλύγιστη. Δὲν δειλιάζει γιὰ νὰ πῆ τὸ μεγάλο μυστικὸ.

τά στη μαύρη βασίλισσα; Γιατί;

— Μά... γιά νά παντρευτήτε!...

Τήν ίδια στιγμή τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τῆς ὁμορφῆς Ἑλληνίδας, λάμπουν παράξενα. Σάν κάποια ὑποψία νά φώτισε τὸ νοῦ της. Κι' ἀναρωτιέται ψιθυριστά:

— Μήπως... Μήπως ὁ νέος πού εἶδα ἐκεῖ ἦταν ὁ σωσίας;

Ὁ Ζαντόβ, πού ἔχουν ὀρκιστῆ μετὰ τὸ σωσία του νὰ μὴ ποῦν ποτὲ σὲ κανένα ποιὸς εἶναι ὁ ἕνας καὶ ποιὸς ὁ ἄλλος, μουρμουρίζει:

— Ποιὸς σωσίας; Δὲν ὑπάρχει κανένας σωσίας μου. Ἐγὼ ἤμουν στὴ Βούρκα Λάγκα! Ἐγὼ ὁ ἴδιος!

— Τότε γιατί με ρωτᾶς; Γιατί κάνεις τὸν ἀνήξερο;

Ὁ «Ἑλληνας» κάτι πάει νὰ πῆ μὰ δὲν προφθαίνει. Ἄγρια ἢ φωνὴ τοῦ ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας ἀντηχεῖ μέσα στὴ σπηλιά:

— Μὴ τὸν ἀκούς, Ζάμπα! Ἐγὼ ξέρω τὴ ζητοῦσε στὴ μαύρη βασίλισσα: Θέλει νὰ τὸν βοηθήσει μετὰ τοὺς ἀραπάδες της νὰ μ' ἐξοντώσουν. Νὰ πάρη αὐτὸς τὸ θησαυρὸ ἀπὸ τὸν Κόκκινο Πύργο. Νὰ τὸν στείλῃ στὴ μακρινὴ πατρίδα του: Τὴ φτωχεῖα Ἑλλάδα! Ἀπὸ τὸ πρῶτο πού βρίσκεται ἐδῶ στὴ σπηλιά μου, τσακωνόμαστε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα... Θέλει νὰ μὴ πάρω ἐγὼ μερίδιο ἀπὸ τὸ θησαυρὸ. Μὲ φοβερίζει μάλιστα πῶς θὰ με σκοτώσῃ.

— Naί, θὰ σὲ σκοτώσω!, τοῦ κάνει ἔξω φρενῶν ὁ Ζαντόβ. Ὅχι ὅμως γι' αὐτὸ πού λές. Μὰ γιὰ τὴν ἀτιμὴ συναλλαγῆ πού μοῦ πρότεινες: Νὰ πάρω ἐγὼ τὸ θησαυρὸ, μὰ νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Ζούγκλα ἀφήνοντας σ' ἐσένα τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα.

— Ψεύτη!, οὐρλιάζει ὁ Ταρζάν. Σοῦ εἶπα μόνο νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ. Καὶ νὰ μὴ ζητήσης ποτὲ πιά νὰ ξαναδῆς τὴ Ζάμπα!...

Ταυτόχρονα τινάζει καὶ μετὰ δύναμι τὴ γροθιά του. Δίνει στὸ Ζαντόβ ἕνα τρομακτικὸ κτύπημα στὸ πρόσωπο!

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες κάνουν νὰ ξαναπιστοῦν τὰ χέρια. Μὰ ἡ Ζάμπα, μπαίνοντας πάλι ἀνάμεσά τους, ρωτᾷ τὸν Ταρζάν:

— Εἶπες πρὶν πῶς ὁ Ζαντόβ βρίσκεται ἐδῶ στὴ σπηλιά σου ἀπὸ τὸ πρῶτο;

— Naί... Ἦρθε νὰ με φοβερίσῃ γιὰ...

Ἡ Ἑλληνίδα τὸν κόβει:

— Κι' ἀπὸ τὸ πρῶτο μέχρι τώρα δὲν ἔλειψε καθόλου ἀπ' ἐδῶ;

— Οὔτε στιγμή. Ἦρθε ἀποφασισμένος νὰ με σκοτώσῃ!

Ἡ Ἑλληνίδα γυρίζει τώρα στὸ Ζαντόβ:

— Τότε δὲν ἦσουν ἐσὺ ἐκεῖ, ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι τῆς μαύρης Βασίλισσας πού συναντηθήκαμε πρὶν λίγο.

Καὶ γυρίζοντας νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ σπηλιά, προσθέτει ψυχρά:

— Βαρῆθηκα πιά τὰ ψέματά σου! Δὲν θέ-

λω νὰ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου.

Καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὴ μικρὴ λίμνη πού βρίσκεται τὸ ξυλένιο καλυθάκι της.

Καθὼς προχωρεῖ ἀκούει πίσω της καὶ μέσα ἀπὸ τὴ σπηλιά τὶς ἄγριες φωνές τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ Ζαντόβ. Εἶναι φανερὸ πῶς οἱ δύο ἀντίπαλοι ἄνδρες ἔχουν ξαναρχίσει τὸν καυγὰ πού ἐκείνη τοὺς εἶχε διακόψει:

Ἡ Ζάμπα κοντοστέκεται. Ψιθυρίζει μετανοιωμένη:

— Μίλησα ἄσχημα στὸ Ζαντόβ! χωρὶς νὰ μοῦ κἀνῃ κανένα κακό... Ἄν ζητᾷ νὰ πάρῃ αὐτὸς ὀλόκληρο τὸ θησαυρὸ γιὰ νὰ τὸν στείλῃ στὴ φτωχεῖα πατρίδα μας, δίκιο ἔχει. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θάκανα. Ἡ πατρίδα τοῦ Ταρζάν εἶναι μεγάλη καὶ πλουσία χώρα. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα...

Καὶ ἡ ὁμορφὴ Ἑλληνίδα μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀναποφάσιστη: Νὰ γυρίσῃ πίσω στὴ σπηλιά, ἢ νὰ προχωρήσῃ;

Τέλος μουρμουρίζει συλλογισμένη:

— Καλύτερα νὰ πάω νὰ περιμένω τὸν Ζαντόβ στὴ σπηλιά του. Νὰ τοῦ ζητήσω νὰ με συχωρέσῃ ὅταν γυρίσῃ ἐκεῖ...

Καὶ συνεχίζει τὴν πορεία της. Ἐνῶ πίσω της, σιγὰ — σιγὰ, ξεμακραίνουν καὶ σβήνουν οἱ ἄγριες φωνές τῶν δύο ἡρώων μας πού σίγουρα θὰ ἔχουν τώρα ξαναπιστῆ στὰ χέρια!...

Μὰ νά: Ἐχει ἀρχίσει πιά νὰ νυχτώνῃ ὅταν ἀνθρώπινα ποδοβολητὰ ἀκούγονται νὰ τὴν πλησιάζουν ἀπὸ ἀντίθετη κατεύθυνσι ἐκείνης πού ἀκολουθεῖ.

Τὸ ὄνειρο τοῦ Κακαράκ!

ΛΙΓΕΣ στιγμὲς μετὰ ἡ Τσίχλ μετὰ τὸν Κακαράκ παρουσιάζονται μπροστά της.

— Καλῶς ὤρισες καὶ καλῶς σὲ βρήκαμε κάνει ἡ Χοντρή.

— Ἀπὸ τὸ σπηλαιῶδες παλάτι τοῦ «Μεγαλειότατου» ἔρχεσαι; τὴ ρωτᾷ ὁ Σουβλερομύτης.

— Naί, ἀποκρίνεται ἡ Ζάμπα.

— Καὶ κατὰ ποῦ τὸ βαλες; ἂν ἐπιτρέπεται.

— Πηγαίνω στὴ σπηλιά τοῦ Ζαντόβ...

— Θάρθῃ κι' ἐγὼ μαζί σου! Εἶναι νύχτα πιά! Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κυκλοφορῆς μόνάχη σου ἐντὸς τῆς Ζουγκλῆς. Μπορεῖ νὰ σοῦ τύχῃ κανένα πεινασμένο θηριό. Ἄν

ὄμως εἶμαι μαζί σου, μὴ φοβοῦ οὐδὲως: θά τό... θάλω στά πόδια καί θά... σωθῶ!

Ἡ Τσίχλ ζηλεύει:

— Ὅσοι θά μέ παρατήσης μόνη, Τζητζι-φιόγκο μου; Καλῆ δὲν εἶχαμε πῆ νά πᾶμε στὸν Ταρζάν, λόγω τοῦ ὄνειρατοῦ πού εἶδες;

— Ἐλα μαζί μας κι' ἐσύ, τῆς λέει ἡ Ζάμπα.

— Ὅχι, δὲν ἔρχομαι!, κάνει πικαρισμένη ἡ Χοντρή. Τοῦ λόγου μου τυγχάνω ταρζανικιά! Ἐσεῖς πού ἦσαστε... Ζαντοβικοί, τραβάτε στή σπηλιά του...

Καί τοὺς ἀποχαιρετᾶ γιὰ νά συνεχίσουν τὴν πορεία τῆς πρὸς τὴ δύσι:

— Ἀλεβρούαρ καί καλή... ἀντάμωσις!

— Στὸ καλὸ κι' ἀπὸ τὸ... πεζοδρόμιο!, τῆς φωνάζει ὁ Κακαράκ γελώντας.

Καί ἀκολουθεῖ τὴν Ζάμπα πού στὸ μεταξὺ ἔχει ξεκινήσει...

— Πού νά στὰ λέω, κυρὰ Λουκούμω!, τῆς κάνει.

— Τί;

— Ἄστα καί μὴν τὰ ρωτᾶς: Πρὶν λίγο εἶδα μιὰ ὄνειράρα, ἀδερφοῦλα μου!

— Κοιμόσουνα;

— Ἀμέ. Ξύπνιος θά ὄνειρευόμουνα; Νά στὸ πῶ, τὸ λοιπόν;

Ἡ ὄμορφη κοπέλλα χαμογελάει:

— Πέσ' το, Κακαράκ...

Καί ὁ ξεκαρδιστικὸς Σουβλερομύτης ἀρχίζει:

— Εἶδα, λέει, πῶς θρискόσουνα σ' ἓνα ξέφωτο. Ἀνεβασμένη σὲ κάποιο κούτσουρο ἀπὸ κορμὸ δέντρο. Στὸ λαϊμό σου ἦταν περασμένη μιὰ θηλειὰ ἀπὸ χοντρὸ χορτόσκιο. Ἡ ἄλλη ἄκρη του ἦταν δεμένη σὲ κάποιο χαμπλὸ κλαδί ἑνὸς μεγάλου δέντρου!...

— Λοιπόν; κάνει χαμογελώντας ἡ Ζάμπα. Καί ποῖος ἐτοιμαζόταν νά μέ κρεμάσῃ; Ἐσύ;

— Καλῆ, κουνήσω ἀπ' τὴ θέσι σου, κυρὰ Τέτοια μου! Ἄν ἤθελα ἐγὼ νά σὲ κρεμάσω, ἀπὸ δέντρο θά σὲ κρέμαγα; Γιὰ λοῦσο θαρρεῖς πῶς τὴν ἔχω τὴ ρημάδα;

— Ποιά ρημάδα;

— Τὴ μῦτη μου, ντέ! Ἀπὸ δαῦτη θά σὲ κρεμοῦσα πούχει καί... σουσασιόν!

Καί συνεχίζει:

— Ἐκεῖνος, ἀδερφοῦλα μου πού σὲ κρεμοῦσε ἦταν ἓνας τρομακτικὸς δῆμιος! Φοροῦσε στὴν κεφαλή του μιὰ τερατόμορφη μουσοῦνα μὲ κέρατα θερνικωμένα!

» Πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου τὸ λοιπόν, θρискόμουνα τοῦ λόγου μου μετὰ τῆς Χοντρῆς. Ἐγὼ κάρφωνα ἓνα καρφὶ στὸ χῦμα καί ἐκείνη μὲ τήραγε... Τότες κάνω ἔτσι καί τί νά δῶ:!

— Τί;

— Ὁ δῆμιος μὲ τὴ μουσοῦνα σηκώνει τὴν

ποδᾶρα του. Δίνει μιὰ κλωτσιὰ στὸ κούτσουρο πού πατοῦσες! Καί τότε κάτι φοβερὸ καί τρομερὸ γίνεται.

— Τί;

— Δὲν πρόφτασα νά δῶ. Γιατί ἀπὸ τὴ λαχάρα μου... ξύπνησα!

Ἡ Ζάμπα διασκεδάζει μαζί του:

— Σπουδαῖο ὄνειρο, Κακαράκ! Πολὺ σπουδαῖο!

— Γουστάρεις νά στὸ ἐξηγήσω;

— Μπορεῖς;!

— Ἡ δουλειά μου! Ἄκου, τὸ λοιπόν, ν' ἀκούσῃς: Ἡ θηλειὰ πού ἦταν περασμένη στὸ λαϊμό σου, σημαίνει πῶς θά λάβῃς... γράμμα, μετὰ συγχωρήσεως!

— Ὁ δῆμιος μὲ τὴ μουσοῦνα; τὸν ρωτᾶει ἡ Ζάμπα γελώντας.

— Αὐτὸ θά πῆ πῶς θάχομε γρήγορα.... ἀπόκρες!

— Καί τὸ καρφὶ πού κάρφωσες;

— Πῶς κοιμώμουνα... ἀξυπόλητος!

.....

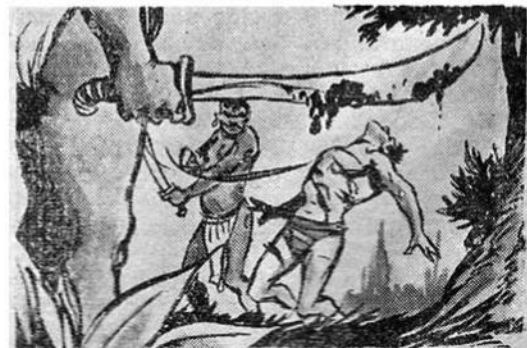
Ἔτσι, μὲ τ' ἀστεία τοῦ Κακαράκ, ἡ ὥρα περνᾶει χωρὶς νά τὴν καταλάβουν.

Ἄσπου φθάνουν τέλος στὴ σπηλιά τοῦ Ζαντόβ. Κάθονται σὲ δύο πέτρες πού βρίσκοντ' ἐξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της. Ὁ Σουβλερομύτης συνεχίζει τίς σαχλαμάρες του. Σὲ μιὰ στιγμή ὄμως ἀκούει τὴ Ζάμπα — πού ἔχει πάφει πιά νά τὸν προσέχη — νά ψιθυρίσῃ συλλογισμένη:

— Ὅσοι σωσίας τοῦ Ζαντόβ ἦταν ὁ νέος αὐτὸς πού μὲ τὸ τέχνασμα του κατάφερε νά μέ σώσῃ ἀπ' τὰ χέρια τῆς κακούργας βασίλισσας!... φαίνεται ὅμως πῶς δὲν θά εἶχε καλὸ παρελθόν. Γι' αὐτὸ εἶπε πῶς ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του πού ἔκανε κι' ἐκεῖνος μιὰ καλὴ πράξι!...

— Ἐ, κυρὰ Λουκούμω! Παραμιλάς, γιὰ νά κάνῃς τὴν προσευχή σου; τὴ ρωτᾶει ὁ Κακαράκ.

Μά νά: Πρὶν τελειώσῃ τὰ λόγια του, βαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται νά πλοισιάσῃ:

Οἱ μαῦροι δῆμοι χύνονται μὲ τίς φοβερὲς χατζᾶρες τοὺς πάνω στὸν Ζαντόβ. Τὸν σωριάζουν κάτω κατακομματισμένον.

Ὁ Ζαντόβ ὁμολογεῖ

ΕΙΝΑΙ ὁ Ζαντόβ πού φθάνει βαρειά θλιμμένος στή σπηλιά του. Ὁμως κατάπληκτος ἀντικρύζει ἔξω ἀπ' αὐτήν τή Ζάμπα.

— Ἦρθα νά σοῦ ζητήσω συγγνώμη, Ζαντόβ!, τοῦ λέει ἡ ὁμορφὴ Ἑλλη νίδα. Στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν σοῦ μίλησα καί

σοῦ φέρθηκα ἄσχημα.

Ὁ μελαχροινὸς νέος κάτι κάνει ν' ἀποκριθῆ. Μά τὸν προλαμβάνει ὁ Κακαράκ.

— Δὲν βαρειέσαι, τῆς κάνει. Συχωρεμένη νῶσαι κι' ὁ θεὸς νά ἀναπάψῃ τὴν ψυχούλα σου!

Ἦστερα ρωτᾷ τὸν Ζαντόβ:

— Δὲν μοῦ λές, μπαρμπαλεβέντη: Ἡ χοντροτσιχλά ἔφτασε σῶα καὶ ἐβλαβῆς στὴ σπηλιά τοῦ Μεγαλειότατου; Γιά τὴ σπάρξε κανέναν..... ἀρουραῖος, μετὰ συγχωρήσεως;

— Δὲν τὴν εἶδα ἐκεῖ, Κακαράκ, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ζαντόβ.

— Τότε αἰωνία τῆς ἡ μνήμη!

— Μπορεῖ νά πῆγε ἐκεῖ ἀργότερα...

Καὶ γυρίζοντας στὴ Ζάμπα, συμπληρῶνει:

— Ἐγὼ ἔφυγα γρήγορα ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Λίγα λεπτά μετ' ἀπὸ σένα...

— Καὶ ἀργησε τόσο νῆρθης;

Ὁ «Ἑλληνας» ἀναστενάζει πένθιμα:

— Πέρασα πρῶτα ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Βούρκα - Λάγκα. Ἦμουν περίεργος νά δῶ ἢ νά μάθω τι ἀπέγινε ὁ... κάποιος γνωστὸς μου, θέλω νά πῶ.

— Ὁ σωσίας σου, Ζαντόβ;

Ἐκεῖνος μένει γιά λίγες στιγμὲς θαθεῖα ἀσπλογισμένος.

Τέλος, τῆς ἀποκρίνεται:

— Ναί, Ζάμπα: ὁ σωσίας μου! Τώρα πού δὲν θρίσκειται στὴ ζωὴ, δὲν με δένει πιά ὁ ὄρκος πού εἶχαμε κάνει. Μπορῶ νά σοῦ μιλήσω...

Ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα πετιέται ὀρθή:

— Πῶς; Δὲν ζῆ λοιπόν πιά τὸ ὑπέροχο αὐτὸ παλληκάρι; Αὐτὸς πού μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ;

Ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Ζαντόβ κυλᾶνε δυὸ δάκρυα.

— Ὁχι, δυστυχῶς: Βρῆκα τὸ πτῶμα του κομματιασμένο ἀπὸ τὶς χατζάρες τῶν καννίβαλων! Δὲν μπόρεσα νά τὸ πάρω νά τὸ θάψω. Ὁκτῶ πεινασμένοι ἀραπάδες τὸ φρουροῦσαν. Κι' ἄλλοι τόσοι ἀναβαν ἐκεῖ κοντὰ μία μεγάλη φωτιά!.

Καὶ γιά ὦρα πολὺ τῆς ἐξομολογεῖται ὅλα ὅσα εἶχαν κάνει αὐτὸς καὶ ὁ σωσίας του, πού οὔτε ἐκείνη, οὔτε ὁ Ταρζάν τὰ ἤξεραν.

— Μὲ λίγα λόγια μᾶς τὴ σκάγατε μιά χαρά! κάνει ὁ Σουβλερομύτης.

Καὶ καταλήγει σὲ μιὰν εὐχή:

— Ἀχ, μωρὲ καὶ νά θρισκότανε κι' ἓνας δικός μου σωσίας! Θὰ σμίγαμε τὶς... μυτοῦλες μας καὶ θὰ φτειάχναμε μιά... μάνικα νά σθίναμε τὶς πυρκαϊῆς τῆς Ζούγκλας. Θὰ σμίγαμε καὶ τὶς φαλάκρες μας καὶ θὰ φτειάχναμε..... ἀεροδρόμιο!...

Μὰ νά: πρὶν ὁ Κακαράκ προφθάσῃ νά τελειώσῃ τὰ λόγια του, μιὰ λεπτὴ κοριτοστικὴ φωνούλα, πνιγμένη σὲ λυγμούς, ἀκούγεται νά πλησιάζῃ:

— Βοήθεια καλέ! Βοήθεια καὶ θεὸς σωρέστονε τὸν καφερούλη! Ἄτιμε Χάρε πού μοῦ τὸν ἔφαγες μπαμπέσικα! Καὶ μπαρδὸν γιά τὴν.... ὕβρις!

Δὲν εἶναι ἀνάγκη βέβαια νά σᾶς ποῦμε πῶς αὐτὴ πού σὲ λίγο φθάνει κοντὰ τους εἶναι ἡ..... Τσιχλά!

— Τὶ τρέχει, μωρὲ Ἐφτάζυμη;, τὴ ρωτᾷ παραξενεμένος ὁ Κακαράκ.

— Ὁ Ταρζάν!, κάνει ἐκείνη μὲ ἀναφυλλητά.

— Τί; Μήπως σοῦδωσε καμμιὰ κλωτσιὰ κι' ἤρθες ψηλοκρεμαστή;

— Ὁχι, καλὲ Τζιτζιζιόγκο μου! Ὁ Ταρζάν εἶναι νεκρὸς ἐκ θανάτου. Πάμε, τὸ λοιπόν, γρήγορα νά τὸν προλάβετε.... πεθαμένο!

— Πάει κι' ὁ Μεγαλειότατος!, μουρμουρίζει πένθιμα ὁ Σουβλερομύτης. Κάντε καλὰ τώρα. Ἐγὼ μιά φορὰ δὲν ἀναλαβαίνω τὴν..... ἐξουσία. «Ἀνθυποβασιληὰς» ἂν θέλετε, δέχομαι!

Ὁ Ζαντόβ καὶ ἡ Ζάμπα ρωτᾶνε μ' ἓνα στόμα τὴν Τσιχλά:

— Εἶσαι αἰγουρὴ πῶς ὁ Ταρζάν πέθανε;

— Ἄν δὲν με πιστεύετε πάμε στὴ σπηλιά του νά ρωτήσετε τὸν ἴδιο: Λέξι δὲν θὰ πάρετε ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἄρα... πεθαμένος εἶναι!

— Καὶ πῶς πέθανε; Ἀπὸ τί;

— Ἐκ καρδιακῆς συγκοπῆς τῆς... καρδίας του!

— Δὲν πρόλαβε νά σοῦ πῆ τίποτα;

— Πρόλαβε: Λίγο πρὶν τὰ κακαρώση, μοῦ εἶπε: «Τσιχλά, πεθαίνω! Καὶ θὰ γίνω θρυκόλακας! Γιά νά ρουφᾶω τὸ αἷμα τοῦ κακούργου πού με σκότωσε! Μονάχα σὰν θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Ζούγκλα μου θὰ ψυχάσω». Ἦστερα ἔγειρε τὸ κεφαλάκι του. Ἄνοιξε τὸ στοματάκι του. Καὶ ξεψύχησε πολὺ... ἀριστοκρατικά!

— Πάμε, συμφωνεῖ κι' ὁ Κακαράκ. Πάμε νά τὸν ἀνασπαστοῦμε ὅσο εἶναι φρέσκος

ακόμα. Καθότι με τη ζέση που κάνει, γρήγορα θα... μπαγιατέψη!

.....

Είναι περασμένα μεσάνυχτα πιά.

Ο Ζαντόβ και η Ζάμπα σκάβουν έναν στενόμακρο βαθύ λάκκο έξω από τη σπηλιά του Ταρζάν. Τα θερμά τους δάκρυα ποτίζουν τα κρύα χώματα της γης.

Λίγο πιο πέρα η Χοντρή έχει πέσει μπρούμυτα στο γρασιδί. Και χτυπιέται σαν τουλούμι πάνω σε σαμάρι μουλαριού που τρέχει.

Μονάχα ο Κακαράκ καταφέρνει να διατηρή την ψυχραιμία του:

— Καλά ντέ!, τούς λέει. Μην κάνετε κι έτοι! Δέν έπαθε δα και καμιά μεγάλη συμφορά ο άνθρωπος. Άπλως πέθανε. Άς προσέχνη άλλοτες να μη τὸ... ξαναπάθῃ!

.....

Και νά: Τὸ σκάψιμο τοῦ στενόμακρου λάκκου τελειώνει κάποτε. Τα ποτισμένα ἀπὸ δάκρυα χώματα ἔχουν οχηματίσει δυὸ μεγάλους σωρούς δεξιά κι' ἄριστερά του.

Πλάϊ και πάνω στο παχὺ γρασιδί βρίσκεται ξαπλωμένος ἀνάσκελα ὁ θρυλικὸς ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ἡ καρδιά του ἔχει πάψει πιά νὰ χτυπά. Τὸ πανώριο πρόσωπό του εἶναι κλωμὸ τώρα σάν τὸ κερί τῆς μέλισσας. Καὶ τὸ μισόγυμνο γεροδεμένο κορμί του: σκεπασμένο ἀπὸ ἀμέτρητα πολὺχρωμα και μυρωμένα ἀγριολούλουδα!

Πρῶτος ὁ Ζαντόβ σκύβει τώρα και φιλάει τὸ μέτωπο τοῦ νεκροῦ. Ψιθυρίζει ἔτοιμος νὰ ξεσπάσει σὲ λυγμούς:

— Ὅσο ζοῦσες σὲ ἀγαποῦσα, Ταρζάν. Καὶ ὅσο ζωὴ θὰ σὲ θυμάμαι. Συγχώρεσέ με γιὰ ὅσες φορές ἀναγκάστηκα νὰ σοῦ φερῶ ἄσχημα!...

“Ενας χριτωμένος (Μακαρίτης)”

Ἡ ΖΑΜΠΑ δέν σκύβει νὰ φιλήσῃ τὸ νεκρό. Μόνον στέκει ὀρθὴ μπροστά του. Καὶ ἀφάνταστα εἰλικρινῆς — ὅπως εἶναι πάντα — ψιθυρίζει:

— Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ συγχώρηση τὶς ἁμαρτίες σου, και οἱ ἄνθρωποι τὰ ἐλαττώματά σου!...

Τρίτη πλησιάζει ἡ Τσιχλ. Γονατίζει πλάϊ

στον πεθαμένο ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸν φιλάει με πάθος στο μέτωπο. Καὶ ξεσπώντας σὲ σπαρακτικὸς λυγμούς ξεφωνίζει με ἀπόγνωσι:

— Ἄχ, καλὲ ἀφέντη μου, τί χαριτωμένος μακαρίτης πού εἶσαι! Φτού σου νὰ μὴν ἀσκαθῆς!

Ἡ Τσιχλ, ἀφοῦ περιγράφει τὸ τραγικὸ συμβάν, καταλήγει στοὺς τρεῖς συντρόφους: «Πάμε, τὸ λοιπόν, γρήγορα, νὰ τὸν προλάβετε...πεθαμένο!

Τελευταίος πλησιάζει ὁ Κακαράκ. Κι' αὐτὸς δέν γονατίζει — ὅπως ἡ Ζάμπα — νὰ φιλήσῃ τὸ νεκρό. Μόνον σκουπιζοντας με τὴ ράχη τῆς παλάμης τὰ βουρκωμένα μάτια του, ζητωκραυγάζει σάν βραχνοκόκορας:

— Ὁ βασιλεῦ Ταρζάν τὰ κακάρωσε! Ζήτω ὁ βασιλεῦ Ζαντόοοοο! Ζήτω και ὅ...

Ἐξω φρενῶν ὁ Ἕλληνας τὸν ἀρπάζει ἀμέσως στὰ γερά του μπράτσα. Καὶ παίρνοντας φόρα τὸν ἐκσφενδονίζει πρὸς τ' ἀντικρινὰ θεόρατα δέντρα.

Ὁ ἀδιόρθωτος Σουβλερομύτης διαγράφοντας καμπύλη τροχιά στὸν ἀέρα, ἀποτελειώνει τὶς ζητωκραυγές του:

— Ζήτω και ὁ ἀνθυποβασιλεῦ Κακαράκαροοοο!

Ὁ Ζαντόβ φωνάζει τώρα τὴν Τσιχλ:

— Ἐλα νὰ βοηθήσῃς νὰ τὸν κατεβάσουμε στὸν τάφο του. Ἐκείνη μένει ἀκίνητη στὴ θέσι τῆς:

— Καλὲ ἀδύνατον, Ἄφέντη μου! Φοβάμαι νὰ τὸν ἀγγίξω νὰ μὴν... ξαναζωντανέψῃ! Ἡ ὀμορφιά μου και νεκροῦς ἀνασταίνει!

Καί, κρύβοντας στὶς παλάμες τὸ πρόσωπό τῆς, ξεσπάει σὲ λυγμούς πού μοιάζουν μ' ἐκρήξεις τρελλοῦ γέλιου! Ὁ μεγάλος πόνος καμιά φορά σαλεύει τὸ λογικὸ τοῦ ἀνθρώπου!

Ὁ Ζαντόβ γυρίζει τώρα στὴ συντρόφισσά του:

— Ἐλα, Ζάμπα... Ἄς θάψουμε τὸ δυστυχισμένο φίλο μας.

Σὲ λίγο ὁ νεκρὸς ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας βρίσκεται ἀνάσκελα στο βάθος τοῦ στενόμακρου λάκκου. Πάνω σ' ἓνα παχὺ στρώμα ἀπὸ ἀμέτρητα μυρωμένα ἀγριολούλουδα πού ἡ Τσιχλ εἶχε μαζέψει.

Και νά: Τώρα μαζεῦει κι' ἓνα σωρὸ ἄλλα. Τὰ ρίχνει κι' αὐτά, σκεπάζοντας ὁλόκληρο τὸ ἄψυχο κορμί τοῦ Ταρζάν.

Τέλος ὁ Ζαντόβ μ' ἓνα πρωτόγυνο φτιά-

‘Ο Ταρζάν και ο Ζαντόβ παλεύουν και χτυπιούνται με λύσσα και μαγία. Τρελλή από την απόγνωση της ή όμορφη Ζάμπα προσπαθεί να τους χωρίσει.

ρι σκεπάζει τόν τάφο ξαναρίχνοντας μέσα σ’ αυτόν τούς δυο σωρούς από τὰ νειο-σκαμμένα χώματα.

Στό μεταξύ ή Ζάμπα έχει φτιάξει με δυο χοντρά κλαδιά, δεμένα με χορτόσχοινο, ένα σταυρό. Τόν μπήγει σ’ αφράτο χώμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ νεκροῦ.

‘Η Χοντρή σκορπίζει πάνω στὸν τάφο κι’ άλλα πολύχρωμα ζωτικά λουλούδια.

Σχεδὸν ἀμέσως φθάνει και ὁ ἐκσφενδονισμένος Σουβλερομούτης τρίβοντας τὰ πονεμένα πσινά του:

— Μωρὲ τὸν σκεπάσατε κιόλας; δὲν περιμένατε νὰ γυρίσω...

— Γιατί, καλὲ Τζιτζιφιόγκο μου; Μπὰς κι’ ἤθελες νὰ τὸν ἀσπαστῆς;

— Αὐτὸ δὲν θὰ με πείραζε. Ἄς πήγαινε κι’ ἀφίλητος.

— Τότες, γιατί στενοχωριέσαι, καλέ;

‘Ο Κακαράκ μурμουριζει σοβαρά:

— Ἦθελα νὰ τοῦ δώσω μιὰ παραγγελία γιὰ κάποιον μπάρμπα μου, θεὸς σχωρέστωνε!...

‘Ο Ζαντόβ πλησιάζει τώρα τὴν Τοίχλ πού κλαίει σπαρακτικὰ με τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὶς παλάμες της. Τραβάει τὰ χέρια της ἀπ’ αὐτό. Μὰ τί παράξενο: Τὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια της εἶναι ἐντελῶς στεγνά σὰν μαγιατικά παζιμάδια! ‘Ο μεγάλος πόνος καμιά φορά στερεύει τὰ δάκρυα τοῦ ἀνθρώπου!

— Ἐλα στὴ σπηλιά μου, Τοίχλ, τῆς λέει.

Τώρα πού πέθανε ὁ Ταρζάν δὲν μπορείς νὰ μένης μονάχη σου ἐδῶ.

— Ὅχι, ἀφέντη μου, τοῦ κάνει. Θὰ μείνω ἐδῶ. Νὰ πεθάνω κι’ ἐγὼ κοντά του.

‘Ο Κακαράκ γυρίζει στὴ Ζάμπα:

— Εἶδες, κυρὰ Τέτοια μου, τί κολλητικό πρῆμα πού εἶναι ὁ ψόφος; Τὸ καλὸ πού σὰς θέλω, πᾶμε ἀμέσως νὰ φύγουμε. Εἶπα νὰ στείλω χαιρετίσματα στὸν μπάρμπα μου τὸ μακαρίτη, μὰ ὄχι και νὰ πάω ὁ ἴδιος νὰ τοῦ τὰ πῶ!

‘Ο Ζαντόβ ἀρχίζει νὰ στενοχωριέται με τὴ Χοντρή:

— Πᾶμε, παιδί μου, τῆς ξαναλέει πιὸ ἐντονα. Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν πῶς δὲν μπορούμε ν’ σ’ ἀφήσουμε μονάχη ἐρῶ;

‘Η Τοίχλ ἀρχίζει νὰ θυμῶνῃ:

— Καλὲ ἀφήστε με, καλέ! Θὰ μείνω νὰ τοῦ κανῶ τὰ... σαράντα. Ἰστερις θάρθω.

‘Ο Κακαράκ τὴ συμβουλεύει:

— Καὶ δὲν τοῦ τὰ κάνεις τώρα νὰ ξεμπερδεύης;

— Τόσο νωρίς;

— Σαράντα μέρες πιὸ μπροστά. Πολὺ εἶναι;

‘Η Χοντρή πείθεται:

— Καλά, θὰ ρθῶ, Τζιτζιφιόγκο μου! Περιμένετε μόνο νὰ πάρω ἀπὸ τὴ σπηλιά τὰ πράγματά μου.

Καὶ κάνουντας μερικὰ γρήγορα θήματα μαθαίνει διαστικὴ στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

‘Ο Ζαντόβ, ή Ζάμπα και ὁ Κακαράκ κάθονται στὴ ρίζα κάποιου θεόρατου δέντρου. Τὴν περιμένουν.

‘Ο «Βρυκόλακας» πού ούρλιάζει

ΩΡΑ πολλή περνάει από τότε. Μά ή Τσίχλ δέν φαίνεται νά ξαναβγαίνει από τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς.

— Μά τί διάβολο κάνει τόση ὥρα ἐκεῖ μέσα; ἀναρωτιέται ὁ

Σουβλερομύτης.

Καί ξελαρυγγιάζεται νά τῆ φωνάζη:

— Τσίχλα!... Χοντρή!... ‘Εφτάζυμη!...

“Ὅμως καμμιὰ ἀπόκρισι δέν παίρνει:

— Θά πέθανε!, μουρμουρίζει. Ζωή σὲ λόγου μου καί σ’ «ἄλλη» μὲ ὑγεία!

Καί γυρίζοντας στὸν Ζαντόβ, προσθέτει:

— Εἶδες πού διάσπικες νά κλείσης τὸ λάκκο; Σκάψε τώρα ἄλλον γιὰ νά μάθης!

“Ἀσκοπος ὁ νοῦς, διπλὸς ὁ... λάκκος!

‘Η Ζάμπα σκκάνεται:

— Θά μπῶ στὴ σπηλιά νά δῶ γιατί ἀργεῖ τόσο. Θά τῆς πῶ νά βγῆ ἀμέσως ἔξω...

Καί προχωρεῖ πρὸς τὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμά της.

‘Ο Κακαράκ τῆς φωνάζει:

— “Ἄν τῆ βρῆς πεθαμένη, μὴ τῆς πῆς νά βγῆ ἔξω. Φοβάμαι πῶς...δὲν θά μωρέσει.

‘Η ὄμορφη ‘Ελληνίδα χασομεράει ἀρκετὰ ψάχνοντας στὴ σπηλιά. Τέλος ξαναβγαίνει καί τοὺς πληροφορεῖ:

— ‘Η Τσίχλ δέν εἶναι μέσα...

— ‘Ἀμάν γιὰ πότε μπρουκολάκισσε, ἀδερφέ μου! κάνει τρομοκρατημένος ὁ Κακαράκ.

Καί οἱ τρεῖς τρίχες τῆς φαλακρῆς κεφαλῆς του σκκάνονται ὀρθιες σὰν ξαφνιασμένες σακκοράφες!

‘Ο Ζαντόβ μπαίνει ἀμέσως μετὰ τῆ Ζάμπα. Μά γρήγορα βγαίνει ἀπογοητευμένος:

— Οὔτε μέσα εἶναι, μουρμουρίζει, οὔτε καμμιὰ ἄλλη κρυφὴ ἐξοδος βρίσκεται στὴ σπηλιά. Νά βγῆκε ἀπὸ τὸ μοναδικὸ ἀνοιγμά της; ἀδύνατον. Τρεῖς ἀνθρώποι κυττάζαμε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Κάποιος ἀπ’ ὄλους μας θά τὴν ἐθλεπε. Γιὰ νά μὴ πῶ πῶς θά τὴν θλέπαμε ὄλοι μας!... Πάμε λοιπὸν νά φύγουμε.

Κι’ ὄλοι μαζί ξεκινᾶνε γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ζαντόβ.

‘Ο Κακαράκ πού ἀκολουθεῖ, μουρμουρίζει πένθιμα:

— Τῆ φοουκαριάρα τὴν ‘Εφτάζυμη! Εἶπε πῶς θά περιμένη νά τοῦ κάνη τὰ «σαράντα». Κατὰ πού μοῦ φαίνεται ὅμως θά μείνη ἐδῶ γιὰ νά τοῦ κάνη καί τὴν ἑκατονταετηρίδα του!

.....

Οἱ τρεῖς σύντροφοι φθάνουν τέλος στὴ σπηλιά, ὅταν ἔχη ξημερώσει πιά...

“Ἔτσι, ταλαιπωρημένοι ψυχικὰ καί σωματικὰ ἀπὸ τὸν τόσο ἀπροσδόκητο καί ἀνεξήγητο θάνατο τοῦ Ταρζάν, πέφτουν ἀμέσως σ’ ἕναν ὕπνο βαθὺ σὰν λήθαργο. Κι’ ὁ ὕπνος αὐτὸς συνεχίζεται ὀλόκληρη τὴν ἡμέρα καί τὴ μισὴ νύχτα.

Καί νά: Κατὰ τὰ μεσάνυχτα μιὰ ἄγρια φωνὴ τοὺς κάνει ν’ ἀνασπκωθοῦν ξαφνιασμένοι κι’ ἀνήσυχτοι στὰ στρωσιδία τους. ‘Ἀμέσως: ὁ τρόμος καί ἡ φρίκη ζωγραφί-

‘Η φοδερὴ μαύρη βασίλισσα ἀρπάζει ἀπὸ τὴ φωτιά ἕνα κλαδί πυρῶμένο στὴν ἄκρη του. Πλησιάζει τὴν δεμένη Ζάμπα γιὰ νά τῆς κάψη τὰ μάτια.

ζονται στα πρόσωπά τους. Ένω τα κορμιά τους λούζει κρύος ιδρώτας.

Η άγρια φωνή που ακούγεται έξω από τη σπηλιά είναι, αλλοίμονο, πολύ γνώριμη σε όλους τους.

Είναι η φωνή του νεκρού άρχοντα της Ζούγκλας. Του Ταρζάν που αυτοί οι ίδιοι, με τα χέρια τους, τον είχαν θάψει χτές τα μεσάνυχτα. Και τη φωνή αυτή την ακούει να λέει:

— Κατάρτα και ανάθεμα στον Ζαντόβ!... Αυτός με σκότωσε. Αυτός είναι ο δολοφόνος μουσού! Κατάρτα και ανάθεμα στο Ζαντόσοοοοο!

Ο Κακαράκ μурμουριζει τρέμοντας από το φόβο του:

— Αυτός μπρουκολάκιασε αύθμερον και η Χοντρή περιμένει να του κάνει τα...σαράνταα!

Κάνει όμως την καρδιά του σίδερο. Και, βγαίνοντας στο άνοιγμα της σπηλιάς, φωνάζει:

— Γρήγορα στον τάφο σου, παλνομακάρη! Οί καλοί πεθαμένοι δεν γυρίζουν τη νύχτα έξω! Θ' άρπάξης καμιά πούντά, φουκαρά μου, και θά τα... ζανακακαρώσης. Άμέ!

Οί άγριοφωνάρες όμως του «βρυκόλακα» συνεχίζονται:

— Κατάρτα και ανάθεμα στον Ζαντόσοοο!

Ο Σουβλερομπής ξεθαρρεύει σιγά-σιγά. Άρχίζει τώρα να τον μαλλώνη:

— Σκασμός! Δεν ντρέπεσαι καψέμε, πεθαμένος άνθρωπος, να γκαρίζης σαν ντελάλης;! Γρήγορα στον τάφο σου, γεροτεντυμπόα, να μη σαλτάρω έξω και σε ταραζω στις... φάπες!

Την ίδια στιγμή μέσα στη σπηλιά η Ζάμπα ρωτάει χαμένα τον Ζαντόβ:

— Η φωνή του Ταρζάν δεν είναι;

— Ναι...

— Μά ο Ταρζάν είναι νεκρός! Πώς γίνεται νά...

— Δεν ξέρω... Θα βγώ να κυττάξω...

Και μ' ένα - δυο γρήγορα πηδήματα ξεπετιέται από τ' άνοιγμα της σπηλιάς, παρσέρνοντας στο πέρασμά του και ρίχνοντας κάτω τον Κακαράκ. Κι' άμέσως χάνεται στο σκοτάδι της τραγικής αυτής νύχτας.

Η φωνή του Βρυκόλακα παύει τώρα ν' ακούγεται...

Ο Έλληνας ξαναγυρίζει ύστερα από άρκετή ώρα.

— Έψαξα όλόκληρη την περιοχή!, λέει στην ανήσυχη Ζάμπα. Μονάχα μιά μεγαλόσωμη άρκούδα απάντησα που σπάρανε κάποιο ζαρκάδι. Κανένα φάντασμα δεν είδα. Ούτε κανένα βρυκόλακα!

— Μήπως ώνειρευθήκαμε, Ζαντόβ; ρωτάει χαμένα η άμορφη μελαχροινή κοπέλλα

— Μά όλοι μαζί; Είναι ποτέ δυνατόν;!

Κατά τα χαράματα ή πείνα κάνει τον Κακαράκ ν' άποφασίση μιά ήρωική έξοδο από τη σπηλιά. Είχε δυο μερόνυχτα θεονήσις. Πρέπει κάτι φαγώσιμο να οίκονομήση....

Και νά: Δεν περνάνε λίγα λεπτά της ώρας όταν ξαναγυρίζει σέρνοντας, από τα πσινά ποδάρια, ένα μεγαλόσωμο και καλοθρεμμένο ζαρκάδι!

— Είδατε άτυχία! Λέει στον Ζαντόβ και στη Ζάμπα καθώς μπαίνει στη σπηλιά: Τό παρόν ζαρκάδι τό βρήκα σκοτωμένο πάρα κάτω. Όμως ήταν... άγδαρτο και άψητο, δυστυχώς!

Ο Έλληνας εξετάζει προσεκτικά τό ζωό. Είναι κτυπημένο με σαίτα στο άριστερο πλευρό. Τό αίμα της πληγής έχει πιά ξεραθί.

— Η σαίτα που τό σκότωσε δεν ήταν πάνω στο ζαρκάδι; ρωτάει τον Κακαράκ.

— Όχι, του άποκρίνεται. Μά ούτε και βρήκα καμιά σαίτα πεσμένη εκεί τριγύρω.

Ο Ζαντόβ μурμουριζει συλλογισμένος.

— Άν τό ζαρκάδι είχε ξεφύγει τραυματισμένο από κάποιον κυνηγό, ή σαίτα που τό χτύπησε θα έπρεπε να βρισκόταν πάνω του. Άδύνατο να ξέφυγε χωρίς να την έβγαλε άνθρώπινο χέρι.

— Τότε ποιός μπορεί να τό χτύπησε; ρωτάει η Ζάμπα.

— Μάλλον καμιά... άρκούδα, άποκρίνεται ο νέος.

Ένας άνθρωπος που θέλει να πεθάνη!

ΚΑΙ τώρα άς γυρίσουμε λίγο πίσω στην ιστορία μας. Καλύτερα είναι να πάρουμε τα γεγονότα από την άρχη και με τη σειρά τους:

Ο Ταρζάν, ο άρχοντας της Ζούγκλας, δεν μπορεί να άνεχτή την ύπαρξη του Ζαντόβ στην περιοχή που βασιλεύει. Πρώτα γιατί τον ζηλεύει για την εύγενική και δοξασμένη έλληνική καταγωγή του. Ύστερα γιατί πιστεύει άδικα πώς τό μελαχροινό παλληκάρι εργάζεται κρυφά για να τον γκρεμίση από τό θρόνο του. Τέλος, γιατί βλέπει πώς η άμορφη Ζάμπα θαυμάζει, και δείχνει περισσότερο ενδιαφέρον για τον Έλληνα, παρά γι' αυτόν.

Τώρα τελευταία όμως είχε προστεθή κι' ένας άλλος, τέταρτος, λόγος που έχει άφάνταστα θυμώσει τον άρχοντα της Ζούγκλας: Είναι ο θσαυρός των προϊστορικών

ανθρώπων που έχουν αρπάξει από τον Κόκκινο Πύργο.

‘Ο Ζαντόβ κι’ ο Ταρζάν θέλουν να τον κρατήσουν ό καθένας για λογαριασμό του. ‘Ο πρώτος: για να τον στείλει δώρο στη μικρή και φτωχιά πατρίδα του, την Έλλάδα. Κι’ ο δεύτερος: για να τον χαρίσει στη δική του μεγάλη και πλούσια πατρίδα, την Άγγλία.

‘Ο θυμός μάλιστα του άρχοντα της Ζούγκλας έχει μεγαλώσει, τώρα τελευταία, με τους συνεχείς καυγάδες τους για τ’ άμετρητα αυτά και πολύτιμα πετράδια. Κι’ όπως κάθε θυμωμένος άνθρωπος δεν μπορεί να σκεφθῆ λογικά, κι’ έτσι ο Ταρζάν καταστρώνει τώρα ένα πολύ άνοητο σχέδιο για να τρομοκρατήσει και να διώξει από τη Ζούγκλα τον άνεπιθύμητο “Έλληνα αντίπαλο.

Και νά: Μὲ σφιγμένα δόντια και γροθιές τρέχει στη σπηλιά του παντοδύναμου μάγου της Ζούγκλας:

— Θέλω να πεθάνω, Χαρούχ!, του λέει.

‘Ο τερατόμορφος γέροντας χαμογελάει:

— Μά αυτό είναι πολύ εύκολο, Ταρζάν:

Δέσε μια πέτρα στο λαιμό σου και πέσε στη θαθεία λίμνη. “Η θάλε ένα φαρμακερό φίδι στον κόρφο σου να σε δαγκώσει. “Η άφησε τα σαγόνια μιας πεινασμένης τίγρης ν’ άγκαλιάσουν το λαιμό σου. “Η κάρφωσε το μαχαίρι στην καρδιά σου. “Η...

— Δηλαδή: Δεν θέλω να πεθάνω, Χαρούχ!, του κάνει τώρα ο Ταρζάν.

‘Ο Μάγος θυμώνει:

— ‘Επί τέλος, τί θέλεις: Να πεθάνεις ή να μη πεθάνεις;

— Και τα δυό!, του αποκρίνεται εκείνος. Κι’ αρχίζει να του εξηγή σιγά και έμπιστευτικά.

Γι’ αυτό άς απότραβηχτούμε κι’ εμείς. Δεν είναι σωστό να κρυφακούσουμε...

Και νά: Τα χαράματα, όταν ο άρχοντας της Ζούγκλας ξαναγυρίζει στη σπηλιά του, ζηρνάει την Τοϊκλ που εκείνο το βράδυ έχει μείνει εκεί.

— Άκολουθήσε με, της λέει. Και προχωρεί στο βάθος της σπηλιάς του.

Τέλος, της δείχνει, κάπου εκεί, μια στενόμακρη πέτρα:

— Κάτω άπ’ αυτήν, της λέει, βρίσκεται το άνοιγμα μιας κρυφής καταπακτής.

Κι’ άμέσως, σηκώνοντας την πέτρα, συνεχίζει:

— Βλέπεις: Άπό το άνοιγμα αυτό ξεκινάνε μικρά χωματένια σκαλοπάτια που φτάνουν κάτω στην καταπακτή. Έκει μπορείς να κρυφθῆς άν κομμιά φορά χρειασθῆ. Μή ξεχάσεις όμως, μόλις κατέβεις μερικά σκαλοπάτια, να ξανατραβήξεις την πέτρα πάνω άπό το στενό αυτό άνοιγμα. Όπως βλέπεις

δεν είναι πολύ βαρεία. Θα τα καταφέρεις, και μονάχη σου!

‘Η Χοντρή παραξενεύεται:

— Καλέ και γιατί μου τα λές όλ’ αυτά, άφέντη μου; τον ρωτάει.

— Γιατί εγώ λογαριάζω, αύριο - μεθαύριο, να πεθάνω!, της αποκρίνεται.

— Πώς; Θα πεθάνεις; φθυρίζει χαμένα ή Τοϊκλ.

— Θα πεθάνω!, επαναλαμβάνει συλλογισμένος ο άρχοντας της Ζούγκλας.

— Την ύγεια σου νάχες κι’ άς πεθάνεις!, τον παρηγορεί εκείνη. Ουδόλως άλλωστε μ’ ενδιαφέρει. Καθότι τυγχάνω ξανθεία και μου πάνε τα μαύρα!

‘Ο Ταρζάν την κάνει προσεκτική:

— Τοϊκλ: άκουσε με και φρόντισε να μη ξεχάσης τίποτα άπ’ όσα θα σου πώ: Είναι οι τελευταίες θελήσεις μου!

Και αρχίζει:

— Μόλις σου πώ αυτά που θέλω να σου πώ, θα φύγεις άπ’ τη σπηλιά μου. Θα πιάς να συναντήσεις τον Κακαράκ, σά να μη συμβαίνει τίποτα. “Υστερα θά...

Στο κυνήγι χωρίς λόγο!

ΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ τα είδαμε, τα παρακολουθήσαμε και τα ξέρουμε. Άς δούμε τώρα τί έγινε στη σπηλιά μετά την ταφή του Ταρζάν, την εξάφανση της Τοϊκλ και την αναχώρησι του Ζαντόβ, της Ζάμπας και του Κακαράκ:

Και νά: ‘Η Χοντρή, σιγά - σιγά, και με

προφύλαξι άνασπώνει την πέτρα που σκεπάζει την καταπακτή όπου είχε κρυφθῆ. Βγαίνει διασπική έξω. Άρπάζει ένα άπό τα δυό πρωτόγονα φυάρια. Αρχίζει να ξαναβγάξη τα χώματα άπό τον τάφο του Ταρζάν...

Κοντεύει πιά να ξημερώσει όταν ή Τοϊκλ, βγάζει και τα τελευταία χώματα που σκεπάζουν το πτώμα του άρχοντα της Ζούγκλας.

Τέλος άπό κάποια κρυφάνα της σπηλιάς, παίρνει ένα άπό τα δυό πύλινα βαζάκια: που ο μάγος Χαρούχ είχε δώσει στον Ταρζάν.

Το πρώτο άπ’ αυτά περιείχε το «φίλτρο του θανάτου» που μόλις το ήπιε ο άρχοντας της Ζούγκλας, σωριάστηκε κάτω νεκρός. Το δεύτερο τώρα, που παίρνει στα χέρια της ή Τοϊκλ, περιέχει το «φίλτρο της Ζωής».

Και νά: Μόλις κατεβαίνει στο βάθος του άνοιγμένου τάφου και στάζει άπ' αυτό στα κείλια του νεκρού Ταρζάν, το πτώμα του άνασαλεύει. Λές κι' ένας χείμαρρος ζωής ξεχύθηκε μέσα του.

Τα μάτια του «νεκρού» άνοιγουν σιγά - σιγά. Το κλωμό πρόσωπό του ξαναπαίρνει το ρόδινο χρώμα της ζωής. Άνασπώνεται άργά. Για λίγες στιγμές κυττάζει γύρω του χαμένα. Τέλος συνέχεται. Άνασπώνεται. Τεντώνει τα χέρια και τα πόδια του. Μουρμουρίζει χαμογελώντας:

— Καλά τὸ λένε πῶς ὁ θάνατος ξεκουράζει τὸν ἄνθρωπο. Νοιώθη τόσο καλά σὰ νὰ ἔχω κοιμηθῆ σαράντα ὀλόκληρα χρόνια!

Άμέσως πετιέται ὀρθός. Πηδάει σβέλτος ἀπὸ τὸν τάφο του: Καί τραβώντας ἀπὸ τὰ χέρια, βγάζει ἔξω καί τὴν Τσιχλ.

Ἡ Χοντρή κάνει μιὰ κωμικὴ ὑπόκλιση μπροστά του:

— Καλωσῶριες ἐκ τοῦ... «ἄλλου κόσμου» ἀφέντη μου. Πρῶτη μου φορά βλέπω πεθαμένο τόσο φρέσκο καί ροδοκόκκινο! Φτού σου νὰ μὴν ἀβασκαθῆς, μακαριτάκο μου!

Ἄ Ταρζάν τῆ ρωτᾷει διασπικτικά:

— Πῶς τοὺς φάνηκε ὁ θάνατός μου;

— Καλός!

— Ἡ Ζάμπα λυπήθηκε πολὺ;

— «Πολὺ» δὲν λές τίποτα! Μόνο πού δὲν ἔσπασε τὸ χορὸ!

Καί ὁ νεκρασπῆμένος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ τὸ πρωτόγονο φτυάρι, ξανακλείνει τὸ τάφο ρίχνοντας μέσα τὰ χῶματα πού ἡ Τσιχλ εἶχε βγάλει.

Ἔγστερα τῆς λέει:

— Ξανακρῦψου γρήγορα στὴν καταπακτὴ τῆς σπηλιᾶς μου.

— Ἀδύνατον. Εἶναι γεμάτη σαρανταποδαροῦσες!

— Τότε σκαρφάλωσε καί κρῦψου στὰ κλαδιά αὐτοῦ τοῦ δέντρου. Ὅ,τι κι' ἂν δῆς νὰ συμβαίνει, μὴ βγάλης τσιμουδιά. Μονάχα σὰν μὲ δῆς νὰ ξαναγυρίσω, θὰ κατέβης...

— Γρήγορα στὸν τάφο σου, παληομακαρίτη!, τοῦ φωνάζει ὁ Κακαράκ. Οἱ καλοὶ πεθαμένοι δὲν γυρίζουν τίς νύχτες ἔξω!...

— Κι' ἐλόγου σου, πού θὰ πᾶς γιὰ νὰ νοῦμε καλὸ ρῶτημα;

— Στὸ κυνήγι.

Ἡ Χοντρή ἀπορεῖ:

— Μὰ μέσα στὴ σπηλιὰ σου βρίσκεται μισὸ ζαρκάδι ψημένο. Ὁ Ταρζάν παίρνει τὸ τόξο, τίς σαίτες καί τὸ μαχαίρι του. Ξεκινάει χαμογελώντας αἰνιγματικά:

— Αὐτὴ τῆ φορά δὲν πάω νὰ σκοτώσω μόνο ζαρκάδι.

Στὸ μεταξὺ ἔχει ξημερώσει καλά.

Ἡ ἄρκουδα καί τὸ ζαρκάδι

ΟΛΟΚΛΗΡΗ τὴν ἡμέρα ἡ Τσιχλ περιμένει κρυμμένη πάνω στὰ πυκνὰ κλαδιά τοῦ θεόρατου δέντρου. Ὅμως ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκόμα νὰ γυρίσει ἀπὸ τὸ κυνήγι του.

Καί νά: Ἐχει ἀρχίσει νὰ σουρουπώνη πιὰ ὅταν ἡ Χοντρή ἀκούει, κάτω ἀπὸ τὸ ἔ-

δαφος, κάτι παράξενα μουγγρητὰ θηριοῦ. Σχεδὸν ἀμέσως καί τὰ γουρλωμένα ἀπ' τὸν τρόπο μάτια τῆς τὸ ἀντικρῦζουν:

Εἶναι μιὰ μεγαλόσωμη μαῦρη ἄρκουδα. Φθάνει ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ βαδίζοντας ὀρθὴ μὲ μόνο τὰ δυὸ πσιονὰ ποδάρια τῆς. Καί κρατώντας στὴν ἀριστερῆ τῆς μασχάλη ἓνα σκοτωμένο ζαρκάδι.

Ἡ ἄρκουδα ρίχνει παράξενες ματιές γύρω τῆς. Ἔγστερα, μυρίζοντας τὸν ἀέρα σηκώνει τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου πού βρίσκεται κρυμμένη ἡ Τσιχλ.

Τέλος γυρίζει κι' ἀπομακρύνεται ἄργά, κρατώντας πάντα στὴ μασχάλη τῆς τὸ σκοτωμένο ζαρκάδι. Ὄσπου σὲ λίγο ξαναχάνεται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστησι τῆς περιοχῆς.

— Παράξενη ἄρκουδα, ψιθυρίζει μονολογώντας ἡ Χοντρή. Γιατί ἄρα γε νὰ περπατᾷ ἐτοι ὀρθὴ καί ντουρα; Μπᾶς κι' ἔχει καταπιῆ ὀλόκληρο τὸν Ταρζάν καί δὲν μπορεῖ νὰ σκύψη γιὰ νὰ περπατήσῃ μὲ τὰ τέσσερα;

Καί τώρα ἂς ξαναγυρίσουμε στὴ σκηνὴ πού εἶχαμε διακόψει γιὰ νὰ πάρουμε τὰ γεγονότα τῆς περιπετειᾶς μας μὲ τὴ σειρά τους.

Ὅπως θυμόσαστε: τὴν ἄλλη νύχτα μετὰ τὴν ταφὴ τοῦ Ταρζάν, τὸ φάντασμα του παρουσιάστηκε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ζαντόβ. Καί καταρίοταν καί φώναζε πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος του.

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας βγαίνει τότε ἔ-

ξω. Ἄρχιζει νὰ ψάχνῃ ὀλόκληρη τὴν περιοχὴ. Ὅμως πουθενὰ δὲν θλέπει κανένα. Μονάχα μιὰ μαύρη ἀρκούδα εἶδε κάπου κοντὰ στὴ σπηλιά του πού σπάραζε κάποιον ζαρκάδι.

Μὰ σάν, κατὰ τὰ ἡμερώματα, βγήκε ἔξω κι' ὁ πεινασμένος Κακαράκ, βρῆκε στὸ ἴδιο ἐκεῖνο μέρος — πού ὁ Ζαντόβ εἶχε δῆ τὴν ἀρκούδα — ἓνα ζαρκάδι σκοτωμένο ἀπὸ σαῖτα, πού ὅμως δὲν θρισκόταν καρφωμένη στὸ κορμί του.

Ὁ Σουβλερομύτης κουβαλάει τὸ ζαρκάδι στὴ σπηλιά. Κι' ὅταν ἡ Ζάμπα ρωτᾷ νὰ μάθῃ ποιός, ἄρα γε, νὰ τὸ σκότωσε, ὁ Ζαντόβ τῆς λέει σοβαρά:

— Μᾶλλον καμμιᾶ... ἀρκούδα.

Κι' ἀμέσως δίνοντας τὸ καθούκι μιᾶς μεγάλης καρύδας στὸν Κακαράκ, τὸν προστάζει:

— Τρέξε γρήγορα νὰ τὸ γεμίση μὲ τὸ κολλητικὸ ρετσίμι τοῦ δέντρου Χουπτόκ.

Ὁ Σουβλερομύτης ρωτᾷ ἀνήσυχος:

— Καὶ τί τὸ θέλεις; Μήπως γιὰ νὰ μοῦ πασαλείψῃς τὸ κορμί καὶ νὰ κολλᾶνε πάνω μου τὰ ζαρκάδια; Καλὴ ἰδέα αὐτῆ. Ἔτσι, δὲν θὰ ἰδρῶνῃς νὰ τὰ κυνηγᾷς!

— Πήγαινε, εἶπα!, τοῦ φωνάζει δυνατὰ καὶ ἄγρια τώρα ὁ Ζαντόβ.

Κι' ἐνῶ ὁ φαλακρὸς Τριτρίχης τὸ βάζει τρομοκρατημένος στὰ πόδια, ὁ μελαχροινὸς νέος τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι τῆ Ζάμπα:

— Πᾶμε τώρα νὰ παρακολουθήσουμε τ' ἀχνάρια τῶν ποδαριῶν τῆς ἀρκούδας πού εἶδα χθὲς τὴ νύχτα...

Κι' ἐξηγεῖ στὴν ὁμορφὴ κοπέλλα τὶς ὑποφίεις καὶ τὰ σχέδιά του.

Ὅμως μόλις θγαίνουν ἀπὸ τὴ σπηλιά παρουσιάζεται λαχανιασμένος ὁ Κακαράκ. Φέρνει γεμάτο τὸ καθούκι τῆς καρύδας ἀπὸ τὸ ρετσίμι τοῦ δέντρου Χουπτόκ. Εἶναι μιὰ φοβερὰ κολλητικὴ οὐσία: Ὅ,τι κολλήσῃ μ' αὐτὴ εἶναι σχεδὸν δύνάτο νὰ ξεκολληθῇ.

Ὁ Ζαντόβ παίρνει τὴν κόλλα στὰ χέρια του καὶ ξεκινᾷ. Ἡ Ζάμπα καὶ ὁ Σουβλερομύτης τὸν ἀκολουθοῦν.

Ὁ Ἕλληνας φθάνει γρήγορα στὸ σημεῖο πού χθὲς βράδυ εἶχε δῆ τὴν ἀρκούδα μὲ τὸ ζαρκάδι.

— Νὰ ἐδῶ ἀκριβῶς βρῆκα τὸ σκοτωμένο ζαρκάδι, τοῦ λέει ὁ Κακαράκ.

Ὁ Ζαντόβ δείχνει στὴ Ζάμπα πρὸς μιὰ κατεύθυνσι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους:

— Νά, τῆς κάνει. Κατὰ ἐκεῖ τράβηξε ἡ ἀρκούδα πού... σκότωσε μὲ τὸ τόξο τῆς τὸ ζαρκάδι.

Ὁ Κακαράκ τὸν κυττάζει κουνώντας θλιβερὰ τὴ φαλακρὴ κεφάλα του:

— Ἄσερφέ μου Ζαντοβάκο τὴν «φώνισε»! Πρέπει νὰ σὲ κυττάξῃ κανένας... κτηνίατρος!

Ὁ Ζαντόβ συνεχίζει στὴ Ζάμπα, δείχνοντας τῆς κάτω.

— Κι' αὐτὰ ἐδῶ εἶναι τ' ἀχνάρια τῆς ἀρκούδας. Πρόσεξε καὶ οὐ τώρα νὰ μὴ τὰ χάσουμε...

Ὁ Σουβλερομύτης ρίχνει μιὰ ματιὰ στ' ἀχνάρια:

— Χί, χί, χί!, χαζογελάει. Αὐτὰ εἶναι ἀχνάρια μόνο δυὸ πσιωνῶν ποδαριῶν. Ὅμως οἱ ἀρκούδες ἔχουνε, συνήθως, τέσσερα ποδάρια.

Ὁ Ἕλληνας χαμογελάει:

— Κι' αὐτὴ ἡ ἀρκούδα: τέσσερα εἶχε. Μὰ ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνες πού περπατᾶνε... ὄρθιες! Καὶ οἱ τρεῖς σύντροφοι ξεκινᾶνε τώρα. Προχωροῦν ἀκολουθώντας προσεκτικὰ τ' ἀχνάρια τῶν δυὸ ποδαριῶν τῆς παράξενης ἀρκούδας...

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες πορεία, οἱ πατημασιὲς τοῦ θηρίου φθάνουν καὶ σταματᾶνε στὸ εὐρύχωρο κούφωμα τοῦ κορμοῦ ἑνὸς μεγάλου γέρικου δέντρου...

Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα οἱ πατημασιὲς συνεχίζονται. Μὰ δὲν εἶναι πιά ἀρκούδας. Εἶναι ἀκαθόριστα ἀχνάρια γυμνῶν ποδαριῶν...

Ὁ Ζαντόβ μπαίνει μέσα στὸ κούφωμα. Καὶ ξαναβγαίνει, σχεδὸν ἀμέσως, κρατώντας τὴν προδιὰ μιᾶς μεγαλόσωμης μαύρης ἀρκούδας:

— Αὐτὴν φορᾷ ἡ ἀρκούδα πού γυρίζει στὴ Ζούγκλα περπατώντας μὲ τὰ δυὸ πσιωνά τῆς ποδάρια! μουρμουρίζει.

— Μμμ... Ὁραῖα τουαλέττα! κάνει ὁ Κακαράκ. Σπουδαῖο... μοντελάκι!

Ὁ Ἕλληνας συνεχίζει:

— Ἐδῶ ἦρθε καὶ γδύθηκε. Ὑστερα συνέχισε τὸ δρόμο μὲ τ' ἀνθρώπινα πιά πόδια τῆς.

— Ὅστε ἡ ἀρκούδα πού παρακολουθοῦμε εἶναι ἀνθρώπος; ρωτᾷ χαμένα ὁ Σουβλερομύτης.

— Ἔτσι φαίνεται!, τοῦ κάνει ἡ Ζάμπα.

Ὁ Ζαντόβ δίνει τώρα στὸν Κακαράκ τὸ καθούκι τῆς καρύδας μὲ τὴν κόλλα:

— Πᾶμε τώρα νὰ παρακολουθήσουμε τ' ἀχνάρια τῶν ποδαριῶν τῆς ἀρκούδας πού εἶδα χθὲς τὴ νύχτα. λέει ὁ Ζαντόβ στὴν ὁμορφὴ κοπέλλα.

— Νά, τοῦ λέει. Γύρισε τὴν προβιά τῆς ἀρκούδας ἀνάποδα. Καὶ μὲ τὴν κόλλα ἀλείψε ὄλο τὸ ἀπὸ μέσα μέρος τῆς.

— Γιατί; ρωτάει χαζὰ ἐκεῖνος. Θὰ τὴν ξανακολλήσουμε στὴ γδαρμένη ἀρκούδα;

— Naί. Γιὰ νὰ μὴ... κρυώνῃ ἢ καημένη, τοῦ κάνει γελώντας ἡ Ζάμπα.

Μιά σατανικὴ παγίδα

ΕἴΤΣΙ καὶ γίνεται :
Ὁ Κακαράκ ἀναποδογυρίζει τὸν τομάρι τῆς ἀρκούδας. Ἀλείβει ὁλόκληρο τὸ μέρος μέρους τοῦ μετὰ τὴν φοβερὴ κόλλα.

Ὁ Ζαντόβ ἐξηγεῖ

στὴ Ζάμπα :

— Σὲ λίγα λεπτὰ τώρα, ἡ κόλα πού μπῆκε στὸ τομάρι θὰ ξεραθῇ. Καὶ θὰ πάψῃ πιά νὰ κολλάῃ. Τότε θ' ἀναποδογυρίσουμε πάλι τὴν προβιά. Θὰ ξαναφέρουμε τὸ τρίχωμα ἀπ' ἔξω καὶ θὰ τὴν ξανακρύψουμε στὸ κούφωμα τοῦ δέντρου. Ὑστερα, ὅταν θάρθῃ ὁ ἀγνωστος ἄνθρωπος νὰ τὴ φορέσῃ, ἡ ζεστασιά τοῦ κορμιοῦ του θ' ἀναλύσῃ πάλι τὴν κόλλα καί...

— Κατάλαβα!, κάνει ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα. Καὶ ἡ προβιά τῆς ἀρκούδας θὰ κολλήσῃ τόσο γερά στὸ σῶμα του, πού θὰ πρέπει νὰ ξεκολλήσῃ καὶ τὸ τομάρι του γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ τὴν ξεφορτωθῇ.

— Naί, συμφωνεῖ ὁ Ἕλληνας. Μόνο γιὰ νὰ μὴ πάρουμε κανέναν ἄλλον ἄνθρωπο στὸ λαιμὸ μας, ἄς παρακολουθήσῃ ὁ Κακαράκ τὶς ἀνθρώπινες πατημασιές πού ἀρχίζουν ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα. Γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε πῶς ὁ ἄνθρωπος πού ἦρθε ἐδῶ κι' ἐβγαλε τὸ τομάρι τῆς ἀρκούδας, γύρισε στὴ σπηλιά τοῦ ἀρνὸντα τῆς Ζούγκλα. Τότε μονάχα θὰ μποροῦμε νὰ πούμε πῶς ἦταν ὁ Ταρζάν!

— Μὰ ἀφοῦ μιλοῦσε μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Ταρζάν. Ποιὸς ἄλλος μπορεῖ νὰ ἦτανε;

— Δὲν ξέρω, Ζάμπα. Καλύτερα ὅμως νὰ εἴμαστε σίγουροι.

Καὶ πραγματικά: Ὅταν γυρίζῃ ὁ Κακαράκ τοὺς λέει:

— Τ' ἀχνάρια εἶναι ἀπὸ τὶς ποδάρες τοῦ Ταρζάν!

— Πῶς τὸ κατάλαβες;

— Πρῶτον ἀπ' τ' ὅτι φτάνουνε μέχρι τὴ σπηλιά του. Καὶ δεύτερον τὶς κατάλαβα ἀπὸ τὴ... μυρωδιά.

Ὁ Ζαντόβ τραβάει τώρα τὴ Ζάμπα καὶ τὸν Κακαράκ:

— Πᾶμε, τοὺς λέει. Εἶναι πιά βέβαιο καὶ φανερό πῶς ὁ Ταρζάν ἦταν ἐκεῖνος πού εἶχε φορέσει τὸ τομάρι τῆς ἀρκούδας. Καὶ πού εἶχε ἔρθῃ καὶ φώναζ', ἔξω ἀπὸ τὴ σπη-

λιά μας. Εἶχε σκοτώσει μάλιστα κι' ἓνα ζαρκάδι μὲ τὸ τόξο του. Κι' ἔκανε πῶς τὸ σπάραζε γιὰ νὰ πιστέψω — ἂν ἐβγαῖνα ἀπὸ τὴ σπηλιά — πῶς ἦταν πραγματικὴ ἀρκούδα! Ἄς ξαναγυρίσουμε λοιπὸν στὴν σπηλιά μας. Κι' ἂν ἀπόψε τὴ νύχτα θελήσῃ νὰ ξαναμασκαρευτῇ μὲ τὸ τομάρι τοῦ θηρίου, θὰ τιμωρηθῇ ὅπως τοῦ ἀξίζει.

Ὁ Σουβλερομύτης τὸν κυττάζει χαμένα:

— Δὲν μοῦ λές, μπαρμπαλεβέντη: Αὐτὰ τ' ἀχνάρια πότε τᾶκανε ὁ Ταρζανάκος; Ζωντανὸς ἢ πεθαμένος;

— Ζωντανός, τοῦ ἀποκρίνεται. Ὁ θάνατος τοῦ Ταρζάν ἦταν ψεύτικος. Κάποιο φίλτρο θὰ ζήτησε ἀπὸ τὸ μάγο Χαρούχ. Καὶ ἡ τοίχλ πού κρύφτηκε κάπου γιὰ νὰ μὴν ἔρθῃ μαζί μας, ἔμεινε ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν ξεθάψῃ ὅταν θὰ φεύγαμε...

Ὁ Κακαράκ ψιθυρίζει θαυμαστικά:

— Μπράβο του ὅμως τοῦ Μεγαλειοτάτου! Κατάφερε νὰ μᾶς ξεγελάσῃ ὅλους! Πιὸ καλά, τὸ λοιπὸν, παρασταίνει τὸν πεθαμένο, παρὰ τὸν ζωντανό!

Ὁ Ζαντόβ, ἡ Ζάμπα καὶ ὁ Σουβλερομύτης παίρνουν τώρα τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὴ σπηλιά τους.

Λίγο πιὸ πέρα ὅμως ἔχουν μιὰ περιπέτεια ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τοὺς στοιχίσῃ τὴ ζωή:

Μιά μικρὴ ἀγέλη ἀπὸ καμμιά δεκαριά πεινασμένους λύκους ξεπετάγονται ξαφνικά πίσω ἀπὸ κάτι μεγάλα πυκνὰ σκίνα. Καὶ χύνονται πάνω τους νὰ τοὺς κατασπαράξουν.

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας κτυπάει μὲ τὸ ροπαλό του τοὺς λύκους προστατεύοντας τὴ Ζάμπα καὶ τὸν Κακαράκ ὥσπου νὰ σκαρφαλῶσουν στὰ κλαδιὰ κάποιου κοντινοῦ δέντρου. Ἄμέσως σκαρφαλῶνει πίσω τους κι' αὐτός. Ἔτσι βρίσκονται τώρα ὅλοι σίγουρα. Ἐνῶ οἱ μανιασμένοι λύκοι πού βλέπουν νὰ τοὺς ξεφύγαν τὰ θύματα, δαγκώνουν μὲ λύσσα τὸν κορμὸ τοῦ γιγάντιου δέντρου πού ἔχουν σκαρφαλῶσει.

Μὰ νά: Ξαφνικὰ παράξενα σφουρίγματα ἀκούγονται πάνω στὰ κλαδιὰ. Καὶ δύο τεράστια φίδια, πού βρίσκονται σ' αὐτὰ, κατευθύνονται πρὸς τὸ μέρος τους. Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ τ' ἀνοικτὰ τους στόματα θὰ τοὺς φθάσουν.

— Κάτω γρήγορα! φώναζει ὁ Ζαντόβ.

Κι' ὅλοι μαζί πηδᾶνε στὸ ἔδαφος κάνοντας τοὺς λύκους νὰ ξαφνιαστοῦν καὶ νὰ παραμερίσουν γιὰ λίγο. Μὰ γρήγορα συνέρχονται καὶ χύνονται νὰ τοὺς κατασπαράξουν.

Ὅμως ὄχι: Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀγρία μουγρητὰ θηριοῦ ἀκούγονται ἀπὸ πολὺ κοντά. Καὶ μιὰ μαύρη ἀρκούδα παρουσιάζεται βαδίζοντας ὀρθὴ μὲ τὰ δύο πσινά της ποδάρια.

Ο Ταρζάν εμφανίζεται

Και νά: Οί πεινασμένοι λύκοι άντικρύ ζοντας τὸ μαῦρο θηρίο τρομοκρατοῦνται. Καί πανικόβλητοι τὸ βάζουν στὰ πόδια οὐρλιάζοντας. Σχεδὸν ἀμέσως ἐξαφανίζονται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ θλάσπη.

Ὁ Σουβλερομύτης μαλλώννει, ἔξω φρενῶν τώρα, τὸ θηρίο ποῦ τοὺς ἔσωσε:

— Ἀνάθεμά σε, παλιοαρκούδα! Γιατί, μωρέ, μούδιωξες τοὺς λύκους; Ἐγὼ ὅτι ἤμουνα ἔτοιμος νὰ τοὺς ταραῶ στὶς σφαλιάρες.

Ἀμέσως ὁμως κάτι θυμᾶται καὶ τῆς φωνάζει:

— Ντροπή σου... Μεγαλειότατε! Δὲν ντρέπεσαι μωρέ, πεθαμένος ἄνθρωπος νὰ κάθεται νὰ ντύνεται μασκαράς; Ξαναγύρισε γρήγορα στὸν τάφο σου νὰ μὴ σ' ἀρπάξω ἀπ' τ' αὐτὶ καὶ στὸ ξερριζώσω, κακομοίρη μου!

Ἡ ἀρκούδα ἀπὸ ὀρθὴ ποῦ εἶναι πέφτει τώρα στὰ τέσσερα ποδάρια τῆς. Ἀπὸ τὰ στήθεια τῆς σὰ ν' ἀκούγονται πονεμένα βογγητά.

Ὁ Ζαντόβ, ποῦ εἶναι βέβαιος κι' αὐτὸς πῶς μέσα στὴν προβιά τοῦ θηρίου βρίσκεται κρυμμένος ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, φωνάζει, σφίγγοντας τὸ ρόπαλο στὸ χέρι του:

— Πρόσεξε καλά, Ταρζάν. Ἄν πλησιάζεις, δὲν πρόκειται νὰ διστάσω αὐτὴ τὴ φορά: Θὰ τσακίσω τὸ ρόπαλό μου στὸ καύκαλο τῆς ἀρκούδας ποῦ ἀπὸ μέσα βρίσκεται τὸ κεφάλι σου.

Ἡ «ἀρκούδα» στέκεται ἀκίνητη σὰ νὰ τὸν ἀκούει. Ἐνῶ ὁ Ἕλληνας συνεχίζει:

— Μέχρι σήμερα, Ταρζάν σὲ ἀγαποῦσα καὶ σὲ σεβόμουν σάν φίλο καὶ σάν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Μὰ τώρα ξέρω πῶς φέρεσαι αὐτὸ τὸ τομάρι γιὰ νὰ μὲ τρομοκρατήσης. Νὰ μὲ κάνης νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Ζούγκλα «σου»!

»Ὅμως ὄχι. Ἐγὼ ὅτι κι' ἂν κάνης θὰ μείνω ἐδῶ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μου. Καὶ πεθαμένος ἀκόμα, σ' αὐτὰ τ' ἀγαπημένα κώματα θὰ θαφῶ.

Ἡ «ἀρκούδα» θγάζοντας ἓνα παράξενο βογγητὸ προχωρεῖ τώρα πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ Ζαντόβ σπκῶνει τὸ φοβερό του ρόπαλο. Κάνει νὰ τὸ κατεβάσῃ μὲ ἀφάνταστὴ αὐσοσὴ καὶ μανία στὸ κεφάλι τῆς.

Μὰ δὲν προφθαίνει. Γιατί τὴν ἴδια στιγμή

μέσ' ἀπὸ τὴν προβιά ἀκούγονται πονεμένοι λυγμοί.

Τὸ ἀτρόμητο μελαχροινὸ παλληκάρι πετάει τὸ ρόπαλό του. Κι' ἀρπάζοντας τὴν «ἀρκούδα» τραβάει νὰ τῆς θγάλη τὴν προβιά.

Ὅμως ἄλλοίμονο: Μὲ τὴν ζεστασιά τοῦ κορμιοῦ ἢ προβιά ἔχει κολλήσει στὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου ποῦ βρίσκεται μέσα σ' αὐτήν. Καὶ σπαρακτικὰ γυναικεῖα ξεφωνητὰ ἐπακολουθοῦν:

— Μήνην! Μὴ τραβάς ἀφέντη μου! Καλὲ πονάω ἢ καφερούλα.

— Θεέ μου! Ἡ τοῖκλ εἶναι!, ψιθυρίζει χαμένα ἡ Ζάμπα.

Ἐνῶ ὁ Κακαράκ ξεφωνίζει:

— Ἀμάν, χοντρελλάρα μου! Ἐσὺ μωρὲ πιάστηκες στὴ φάκα; Φτηνὰ τὴ γλύτωσε πάλι ὁ Μεγαλειότατος!

Ὁ Ζαντόβ βλέπει πῶς τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ θραβῶντας νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς ἄμοιρης κοπέλλας τὸ τομάρι τῆς ἀρκούδας. Πρέπει νὰ βρῆ κάποιον ἄλλο τρόπο νὰ τὴ σώσῃ.

Στὸ μεταξύ τὴ ρωτᾷει:

— Πῶς βρέθηκες μέσα σ' αὐτὴ τὴν προβιά; Ὁ Ταρζάν σ' ἔστειλε νὰ τὴ φορέσης;

— Ὅχι, τοῦ ἀποκρίνεται μὲ πονεμένους λυγμούς. Μοῦ εἶχε πῆ πῶς ἦρθε χθὲς τὰ μεσάνυχτα καὶ οὐρλιάζε σὰ βρυκόλακας γιὰ νὰ σὲ τρομάξῃ. Μοῦ εἶπε καὶ σὲ ποιὸ κούφωμα δέντρου εἶχε κρύψει τὸ τομάρι τῆς ἀρκούδας γιὰ νὰ πάω νὰ τοῦ τὸ φέρω στὴ σπηλιά. Ἐτοί μὸλις ἦρθα καὶ τὸ βρῆκα, τὸ φόρεσα.

— Γιατί; τὴ ρωτᾷει ὁ Κακαράκ.

— Γιὰ νὰ σὲ τρομάξω, τοῦ λέει, καὶ νὰ μὲ ἀζητηῆσης εἰς... γάμον!

Ὁ Σουβλερομύτης κουνάει τὴ φαλακρὴ κεφάλι του:

— Τώρα εἶναι ποῦ δὲν θὰ σὲ ζητήσω ποτὲ εἰς γάμον.

— Γιατί καλέ;

— Καθότι οὐδόλως συμπαθῶ τὰς... ἀρκούδας!

— Πῶς; κάνει μὲ φρίκη καὶ πονῶντας ἡ Χοντρή. Ὅστε ἡ γούνα τῆς ἀρκούδας δὲν θὰ βγῆ ποτέσ ἀπὸ πάνω μου;!

Κάθε Τρίτη

- Μία αὐτοτελὴς περιπέτεια!

ΖΟΥΓΚΛΑ

- Ζηρὲς συγκινήσεις, συναρπαστικὰ ἐπεισόδια!

Κάθε Τρίτη

— Ουδέποτε! Ἄρκουδα γεννήθηκες κι ἄρκουδα θὰ πεθάνης!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζη. Εἶναι ὁ Ταρζάν πού ἐρχεται ψάχνοντας ἀνήσυχος γιὰ νὰ βρῆ τὴν Τσίχλ.

Ὁ Ζαντόβ μόλις προφθαίνει νὰ πῆ σιγὰ στ' αὐτὴ τῆς χοντρῆς:

— Φρόντισε νὰ ἰδρώσης πολύ. Μόνο τότε θὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ δέρμα σου ἡ προβιά τῆς μαύρης ἄρκουδας.

Καὶ μαζί με τὴ Ζάμπα καὶ τὸν Κακαράκ ἀποτραβιῶνται λίγο πῖο πέρα. Κρύβονται πίσω ἀπὸ κάποιο μεγάλο θάμνο.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πού δὲν εἶχε

προφθάσει νὰ τοὺς πάρῃ τὸ μάτι του, βλέπει τὴν μασκαρεμένη Τσίχλ. Τὴν ἀρπάζει στὰ χέρια καὶ παίρνει τὸ δρόμο τοῦ γυριμοῦ γιὰ τὴ σπηλιά του.

Ὁ Σουβλερομύτης δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ. Καὶ κρυμμένος μέσα στὸ θάμνο, φωνάζει στὸν Ταρζάν.

— Ἐ, μπάρμπα Μακαρίτηνη!... Ἄμα ξεκολλήσῃ τὴ χοντρὴ ἀπ' τὸ τομάρι τῆς ἄρκουδας νὰ μοῦ... τελεγραφήσηνης!

Πικαρισμένη ἡ Τσίχλ καὶ βογγῶντας ἀπὸ τοὺς πόνους, τοῦ ἀπαντᾷ:

— Καλὲ τί μᾶς λές; ! Τόσο τὸ καλύτερο: Τυχάνω ξανθειὰ καὶ μοῦ πηγαίνουνε τὰ... μαῦρα!

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀποκλειστικότης:

Γενικαὶ Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ἡ ΖΟΥΓΚΛΑ ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΖΕΤΑΙ,,

Εἶναι ὁ τίτλος τῆς πῖο καταπληκτικῆς περιπέτειας ἀπ' ὅσες ἔχετε διαβάσει στὸ περιοδικό:

«ΖΟΥΓΚΛΑ - ΤΑΡΖΑΝ»

Γραμμένη κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Κανένα Ἑλληνόπουλο καὶ καμμιά Ἑλληνοπούλα δὲν πρέπει νὰ μείνουν χωρὶς νὰ διαβάσουν ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ τὸ ἱστορικὸ τεῦχος ἀριθ. 24.

Ἡ ἄγρια παρθένα Ζούγκλα σὲ ὅλο τὸ τρομακτικὸ μεγαλεῖο τῆς!

Μὴ ξεχνάτε τὸν τίτλο:

Ἡ ΖΟΥΓΚΛΑ ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΖΕΤΑΙ,,

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΤΟΥ ΑΛΑΜΟ

■ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

πρός στο πρόσωπό του, για να το προφυλάξει από την άμμο.

—Στρίψε δεξιά!, τής φωνάζει. Κι' άλλο!

Η Λολίτα ύπακούει, χωρίς να καταλαβαίνει γιατί πρέπει να το κάνει αυτό. Με την καινούργια πορεία που έχουν πάρει, καλπάζουν σχεδόν δυο δλόκληρες ώρες, μέσα σ' εκείνη την κοσμοχαλασιά. Η άμμος που στροβιλιίζεται με μανία είναι τόσο πυκνή, που δεν μπορούν να διακρίνουν τίποτα, σε δυο μέτρων απόσταση εμπρός τους. Τρέχουν στο άγνωστο. Στο παραμικρό εμπόδιο που μπορεί να βρεθεί άσφαιρα εμπρός του, είναι πιθανόν να τοιμμάτη δλόκληρη ή άμαξα και να σκοτωθούν. Μά δεν συμβαίνει τίποτα τέτοιο. Έτσι ξαφνικά όπως χάθηκαν στην άμμοβύελλα, έτσι θγαίνουν και πάλι απ' αυτήν, σ' ένα άλλο σημείο της μεγάλης έρημου Έξσκολουθού να τρέχουν για άρκετη ώρα, αλλά κανείς δεν φαίνεται πίσω τους.

—Μάς έχασαν!, μουρμουρίζει με άνακούφισι η Λολίτα.

ΑΣΧΗΜΑ ΝΕΑ

ΛΥΟ μέρες άκόμα ταξιδεύουν στη μεγάλη έρημο. Την τρίτη μέρα τὸ πρῶτ, φτάνουν επί τέλους στὸν μεγάλο ποταμὸ Γκίλα, στὰ άνατολικά του Σαντιάγκο. Μετά τέσσερις ώρες πορεία, μέσα σε κατοικημένη περιοχή, φτάνουν και στην πόλη.

Τὸ Σαντιάγκο είναι μιὰ πολιτεία, στὸ παλιό, γινώριμο μεξικανικό χῶμα. Καθὼς όμως οἱ τρεῖς νεαροὶ και ταλαιπωρημένοι σύντροφοι, πῆρνον τὸς δρομους του, βλέπουν πῶς λείπει ἀπὸ παντοῦ ἡ ζωὴ και ἡ κίνησις που περιμέναν ν' αντικρίσουν.

Λιγοστοὶ διαβάτες κυκλοφοροῦν. Στὰ πρόσωπά τους ζωγραφίζεται ένας παράξενος φόδος. Μοιζουν σαν να προσπαθοῦν να χωθοῦν ὄσο πιὸ γρήγορα γίνεται, στὰ σπίτια τους. Στὰ καταστήματα οἱ πελάτες μετροῦνται μετὰ δάχτυλα.

Ξαφνικά τους πλησιάζει μιὰ περίπολος, ἀπὸ κσιμιὰ δεκαριά χωροφυλάκες.

Ο Λοχίας που είναι ἑπικεφαλής, χωρίς να πῆ ἢ να ρωτήση τίποτα, παραμερίζει τὸ καρβόπανο της κορτάσας και κυττάζει φιλιψότητα μέσα. Ξεροβήχει. Στρίβει μετὰ τὸ μoustάκι του και κυττάζει βλοσυρὸς τὴ Λολίτα. Άπευθύνεται σ' αὐτή.

—Άπὸ που έρχεσαι? έσεις; ρωτᾶει με χοντρό τρόπο.

—Άπὸ τὴν Κολιφόρνια, ἀποκρίνεται ἡ νέα.

—Άπὸ που? Ὄρες είναι να μου πῆς πῶς έρχεσαι κι' ἀπὸ τὴ μεγάλη έρημο, κοπέλλα μου!

—Άπὸ κει έρχομαστε!, ἀποκρίνεται ἡ Λολίτα κκκκινίζοντας ἀπὸ θυμὸ. Και πηγαίνουμε στὸ σπίτι του πατέρα μου, που είναι ὁ Διοικητής σας, ταγμαστάχος Ρικάρντο Περέζ;

Ο Λοχίας σφοδρεῖται σε μιὰ στιγμή. Τὴν παρατηρεῖ σαστισμένος. Τὸ πρόσωπό του όμως δεν δείχνει φόδο, ἀλλὰ μάλλον λύπη.

—Χμ..., κάνει ἀποφεύγοντας τὸ βλέμμα της. Χμ... χμ... Δηλαδή, να με συγχωρήτε, σενοριτά, όμως αὐτὸ τὸ πράγμα δεν είναι και πολὺ εύκολο!

—Ποιὸ δεν είναι εύκολο; ρωτᾶει κατάπληκτη κι' ἀνήσυχη ἡ νέα. Τι λέτε;

—Νά... Χμ... Τὸ σπίτι του πατέρα σας θέλω να πῶ... Λυπόμα που τυχαίνει έτσι, να πρέπει να σας πληροφορήσω, εἰγὼ γιατὰ τὰ δυσάρεστα, σενοριτά...

Η άμαζὸντ χλωμιάζει μέσα σε μιὰ στιγμή.

Ο Τιμ τής σφίγγει τὸ χέρι, γιατὰ να τής δώση κουράγιο. Άν μπορούσε να τὸν προσέξει αὐτὴ τὴ στιγμή, θάβλεπε πῶς εκείνος δεν έχει έκπλαγη

καθόλου, που... αὐτὰ τὰ λόγια ἀπὸ του λοχία.

—Μιλήστε λοιπὸν γιατὸ Θεό!, μουρμουρίζει. Συμβαίνει τίποτα στὸν πατέρα;

—Όχι!, ἀποκρίνεται ὁ ὑπαξιωματικός, δαγκώνοντας τὰ μoustάκια του. Δηλαδή και να και ὄχι, σενοριτά! Δεν μποροῦ να πῶ ὅτι δεν είναι καλά ὁ σενοῖρ Περέζ... Μόνο πού... Νά: Με άλλους λόγους, δεν βρίσκειται στὸ σπίτι του και τὸ σπίτι του δεν είναι δικὸ του, παρὰ ἀνήκει στὸ Δημόσιο! Πολὺ λυπόμα γιατὰ ὄλ' αὐτὰ, σενοριτά κι' άκόμα πιὸ πολὺ, που ὁ μπαμπάς σας είναι στὴ φυλακή!

—Στὴ φυλακή! τραυλίζει ἡ κοπέλλα κατάγλωπη. Δεν είναι δυνατόν! Τι μπορεῖ να έκανε; Δεν τὸ πιστεύω!

—Μακάρι, μικρή μου!.. Δηλαδή... Θέλω να πῶ «σενοριτά», καινὴ παρανομιὰ ὁ λοχίας. Νά με συμπάθετε... Πολὺ θὰ τῶθελα κι' εἰγὼ να ἦταν ψήματα! Ὄτῶσο, καλύτερα να πάτε στὸ Διοικητήριο... Θα σας τὰ πῆ πιὸ καλά ὁ νέος διοικητής μας, ὁ λοχαγὸς Άντόνιο Φερναντέζ.

Η Λολίτα μετὰ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, κυττάζει τὸν Τιμ. Είναι ἀνίκημη να σκεφθῆ ἢ να πῆ τίποτα. Τρέμει δλόκληρη.

Ο μικρὸς κάου-μπὸύ ἀρπάζει τὰ χαλινάρια και τὰ χτυπάει ἀνάλαφρα.

—Καλύτερα να πάς στὸ Διοικητήριο, ὄπως σοῦ λέει ὁ λοχίας, μουρμουρίζει. Έκει θα μάθης τι συμβαίνει. Χρειάζεται θάρρος!

Η κοπέλλα, πνιγόντας ένα λυγμὸ, κουνάει καταφτιτικά τὸ κεφάλι της. Ξεκινοῦν.

ΛΟΧΑΓΟΣ Άντόνιο Φερναντέζ είναι ένας άντρας μετρίου ἀναστήματος, λεπτός κι' εύκίνητος. Τὰ μάτια του είναι γεμάτα σκληρότητα, σαν τὴς νυφίτας. Η μύτη του λεπτή και σουβλερή. Έχει κι' ένα αἰγὸ μoustακάκι, σαν γουσιμη χαραγμένη με κάρβουνο κι' ένα μυτερό, δλόμυρο γενάκι. Μ' ὄλο που τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θαυμασμό, καθὼς βλέπει να μπαίνει στὸ γραφεῖο του ἡ ὄμορφη άμαζὸντ και μ' ὄλο που ρῥέει να τὴς φεθρὴ εύγενικά, τὸ εἶναι ἀδύνατο να δώρη κόπονον τόνο ἀνερωπιᾶς στὴ φωνή του, που είναι ψυχρὴ σαν πάγος και σκληρὴ σαν τὸ αστάλι. Ὑποκλίνεται με χῶσι έφισούχου κι' ἀπαντᾶει χωρίς καθόλου περιστροφές στὴν έρώτησή της:

—Ο πατέρας σας, σενοριτά, εύρέθη ένοχος έσχάτης προδοσίας!

Η Λολίτα μένει ἀκίνητη κι' ἀλαλη, σαν να τὴν χτύπησε κεραυνός. Ὄτῶσο τὸ ὕψος του ἀνθρώπου ἀντίκου της, είναι τὴση θροσὸ και προκλητικό, που ένα κόκκινο κύμα θυμοῦ βάφει τὰ μάγουλά της.

—Εἶναι ένα συχαμένο ψῆμα!, λέει ψυχρά.

Ο λοχαγὸς χλωμιάζει ἀνάλαφρα, ἀλλὰ ἀποκρίνεται σκληρά:

—Νὰ τὸ πῆτε στοὺς δικαστές, που τὸν κατεδίκασαν σε θάνατο, σενοριτά!

Αὐτὴ τὴ φερά ἡ νέα δεν μπορεῖ ν' ἀποφύγη μιὰ κίνησι τράνου. Φέρονει τὸ χέρι στὸ στόμα της. Κοιτάζει ἄλλη μιὰ φερά τὸν λοχαγὸ, κι' ἀπὸ τὸν πάγο τὴς φωνῆς του καταλαβαίνει πῶς έχει να κάμη με έγθῶ.

—Θέλω να μιλήσω στὸν πατέρα μου!, λέει με φωνὴ που τρέμει. Θέλω να τὸν δῶ!

—Δεν μπορεῖτε, σενοριτά! Κανείς δεν θα τὸν δῆ ὡς τὴν ἡμέρα τὴς έκτελέσεως του, που θα γίνῃ στὴν έρωετοική αὐλή του Διοικητηρίου. Ἰσως σας έπιτοραπῆ να τὸν πάρετε... μετὰ. Έχετε δύο μέρες καιρο, γιατὰ να ὑποβάλετε σχετική αίτησι, προς τὸν Διοικητὴ τὴς πόλεως Δὸν Έστεμπάν.

—Αὐτὸ είναι ἀνήκουστο και ἀπάνθρωπο!, φωνάζει με τριμνη ὄγη ἡ κοπέλλα. Πῶς είναι δυατὸν να μὴ μ' ἀφήρετε να δῶ τὸν πατέρα μου καθόλου;

—Λυπόμα, σενοριτά! Έγὼ έκτελῶ διαταγές. Γιατὰ σας έπιτρένω να τὸν δῆτε, ποῦπει να μου φέρετε έγγραφη άδεια, ἀπὸ τὸν Δὸν Έστεμπάν!

■ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
ΤΑΡΖΑΝ

